

סניף "שמרו משפט" * כ"ד מיוחד לפקוח עול: הזמנות, עיקולים, טרחים, היתרי ערבאות, פסקי דין, וגיטין * ומגן לבע"ד שלא יקופחו מזהבם: לבחירת הבי"ד, ולדין גמור, ולמחיקת דתני, ולמאן בבוררות, ובמוענים

קונטרס 'בתקוממיה אתקוטט' – חלק שני

הקדמה:

א. לבקשת רבים הרינו מפרסמים בזה ה'פירוט' על דברי 'פייגלשטאק' ו'קאהאן' שנשמעו על ההקלטה מ'פגישה' השני' עם 'חאני מילעקי' ביום ג' דברים תשפ"א. [כהמשך למכתבינו הקודם ב'הפרכת' דברי 'דזעקאבסאן' ו'קאהאן' המוצג ב'פנקס ב"ד' (רישום 5028)]. כנראה דבהיות ש'דזעקאבסאן' מיאן להמשיך בהפגישות, לכן הוכרח 'קאהאן' לחפש לו שיתוף חדש לה'הסתה והדחה' שלו, מה שלא מצא רק במרחקים (בונעס איירעס) ב'פייגלשטאק' דגן, מי שבמבט ראשון על מראיהו החיצוני שמופיע כזקן ונשוא פנים, מתקבל הרושם כאדם רציני ובעל אחריות, כיאות וכראוי לאנשים מדור הישן.

אבל כבר לימדוני רבותינו הקדושים (אבות פ"ד, מ"כ): 'אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו', [יש זקנים פחותים במעלת החכמה מן הילדים' (רע"ב, שם), 'שחכמתו מבולבלת' (מאירי, שם), 'יש זקן ובעל צורה שאפילו מיעוט תורה אין בו' (מחזור ויטרי, ורש"י, שם)]. ולאחר שהקשבנו לדבריו עמדנו נפתעים ומשתוממים מהעיקומים הרבים שיש בדבריו בין ב'הלכה' ובין ב'המציאות', שממש מהפך הקערה על פיה באופן מבהיל וכדהלן. והצד השווה שבדברי שניהם, שהם שבים חזר ושוב על הטשטושים והבלבולים הישנים הנובעים מן ה'תורה החדשה' מה שייצרו ה'רבנות הריפורמי' בא"י, [הגם ב'זהירות' יותר מאצל הפגישה הראשונה מייראתם שלא יתפסו על חם, דכבר יודעים שיש 'מעקבים' אחר דבריהם].

ב. ובהיות שהם מתעקשים למשיך בהסתם בדיעותיהם המשובשות, החלטנו לקרוא מכתבים אלו בשם 'בתקוממיה אתקוטט', כהמשך לקונטרס 'מלחמת אש דת' [המוצג ב'פנקס ב"ד' (רישום 1098)], דשם הסרנו את המסוה מהריסת ה'רבנות' בדיני 'מעושה' בגילויים עצומים שהיו נעלמים מעיני רוב הת"ח העוסקים בהלכה זו, וכיון שה'מתחכמים' דגן צועדים בדרכיהם הנלווים, הם ה'מתקוממים' האמיתיים 'נגד ה' ותורתו', [ראה בסוף דברינו לשונו הנורא של הח"ח זצ"ל]. ונציין בכל 'הפרכה' ה'זמן' המדויק היכן שנמצאו דבריהם המצוטטין על ה'הקלטה' כדי שיוכלו לבדוק באמיתותן.

כבר כתבנו במכתב הא' (אות ב') ד'מצוה' וגם 'חייב' הוא: לבנות 'רבנים' ו'דיינים' המכשילים את ההמון ב'היתירים' מסולפים' המנוגדים מ'כללי הוראה והכרעה' המסורים לנו מגדולי פוסקי הדורות, ובפרט בעניני גיטין הנוגע ל'אשת איש' ו'ממזרות', ושכן עשו כל רבותינו הקדושים, כולל הח"ח זצ"ל. וז"ל רבינו יונה (שע"ת שער ג', אות נ"ח): *והוכח על כל ידא, אף כי אוהב טהר לב, להעיר קנאה, כי יראה והנה יד שרים וסגנים במעל, ואמרו רבותינו (ב"ר כ"ו, ה'): כל פירצה שאינה מן הגדולים אינה פירצה, שנאמר (עזרא ט', כ') ויד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה, עכלה"ק. וכבר הדגשנו שם (אות א'): שאין דברינו מופנים להמהרסים עצמם, שאסור להשיב ל'אפיקורוס ישראל' משום 'דפקיר טפי', אלא להשומעים את דבריהם, שידעו ויבינו איך' ו'היכן' שטמנו רשת לרגלם בביעוטם בהפסול ד'מעושה', וד"ב.*

הפרכה א

[פייגלשטאק 7:04]: *הצלחתי לשכנע ציבור המתפללים בבית מדרשי: ש'געט רעפיוזעל' הוא 'פשע' [קריים].*

ג. תגובתינו: עצם הדבר לתאר 'געט רעפיוזעל' כ'פשע' [קריים] בלשונו] הוא 'אפיקורסות', דזהו 'מושג מודרני' שנחדש מאנשי הרחוב, להיפך הגמור מ'דעת תוה"ק' הברור: ד'הבעל מותר לעכב גט לעולם' מאשתו ה'מודרת במאס עלי' וכדהבאנו במכתב א' (אות ה'), מה שעל 'זה' אנו דנים כאן, משום דזהו רובם ככולם של המקרים כהיום: שהאשה יש לה 'טענות' על בעלה, מה שאינו חייב לגרשה' בשבילם ע"פ הלכה כלל, וכש"כ ד'אסור לכופו' לגרש.

וא"כ פשוט, דלתאר 'עייכוב גט' ככה"ג כ'פשע' [קריים] בלשונו], הוא 'אפיקורסות' מה שספג בתוכו מ'דעת הרחוב' [דהוי להיפך הגמור מ'דעת תורה' וכו"ל], ובספר החינוך כבר החליט אדם כזה כ'אפיקורוס' העובר על הל"ת ד'לא תתורו אחר לבבכם' – זו 'מינות' דכל החושב היפך דעת תורה הוא 'מין', וכמו שהבאנו במכתב הא' (אות ג'), [ועי' רש"י עה"פ (דברים ו', ה'): 'בכל לבבך' מה שאנו אומרים לכה"פ פעמיים בכל יום ב'קריאת שמע' שהוא 'קבלת עול מלכות שמים', שמביא מספרי (שם): 'שלא יהא לבך חלוק על המקום', כלומר שלא תהרהר אחרי מדותיו ומצותיו כאילו שאינם ב'ישרות' ח"ו, כמו בנ"ד: שבועט במה שהתוה"ק נתנה כח להבעל להשתלט על 'מתן הגט' שיהא תלוי ב'רצונו'].

וממילא פשוט, דגם 'הסבירו': ד'שום אדם לא היה רוצה שיעשו כן לבנו או לבתו', אינו משנה את ה'דעת תורה' הברור: דהבעל 'אינו פושע' כלל במניעת הגט, אדרבה זה מבליט את 'פשעו' של 'פייגלשטאק' דגן, בעברו על הל"ת ד'לא תתורו' ועל המ"ע ד'בכל לבבך'. וידע נאמנה דכל גט הניתן ע"י ה'רדיפות' על הבעל שלא כדין [וכגון ע"י ה'הרחקות' האסורים לכו"ע ב'מאס עלי', וכש"כ באופן שאינו יכול לילך למקום שאין יודעין מזה וכמו שהמצב הוא כהיום וכדלקמן (הפרכה ה')] הוא פסול ובטל, וממילא אינו מובן ה'התפארות' שלו שהכשיל את בני קהילתו באיסור 'בזיון' החמור כ'ציחה' ובטמיעת 'ממזרים', וגם את האשה ובעלה השני באיסור החמור ד'אשת איש' רח"ל.

הפרכה ב

[פייגלשטאק' 8:25]: ודאי דבמקרה שיכולים להציל את ה'שלוש בית' מצוה גדולה לעשות כן, אבל כאן המדובר ממקרים ש'שלוש בית' אינו בא בחשבון כלל, דהבעל והאשה שניהם מסכימים שזיווג זה 'הסתיימה' [ידיס מערידזש איז אווער], והשאלה היא אם יהיה כאן 'גט' או לא, בכה"ג יש דברים שצריכין לעשות כדי לעצור את ה'פשע' הזה.

ד. תגובתינו: כדרכו של נוכלים סתם ולא פירש ב'מה' המדובר, [ע"י רא"ש (כלל ק"ז, סי' ו') וז"ל: 'שהשקך צריך קיצור, כי אין לו מעמד רגלים, ואם היה גדול וארוך, בקל יפול' עכ"ל, כלומר שה'שקך' נזהר לקצר בדבריו, כדי שלא יסתבך בלשונו וייתפס בשקרי]. דאינו מפרש 'מה' כוונתו בהצהרתו: 'שהבעל והאשה שניהם מסכימים שזיווג זה הסתיימה' [ידיס מערידזש איז אווער], ה'סלאגאן' החביב והרגיל על לשונם של הקלים בימינו, דהרי על כרחך דאין הכוונה: 'ששניהם רוצים בגירושין' בלי שום עיכוב, דא"כ מהו הבעיא, וכי מי מעכב עליו שלא לגרשה.

וע"כ שהמדובר מבעל ש'אינו רוצה ליתן גט', וזהו לא יצויר רק באחד משני טעמים: אי משום ש'רוצה בה', ובכה"ג הרי ע"פ דין תוה"ק 'מותר לו לעכב ממנה גט לעולם' בלי שום חולק כלל וכדהבאנו במכתב הא' (אות ה'), וא"כ איך יתכן לתארו כ'פושע'. ואם הכוונה: שמעכב ממנה גט עד 'שתחזיר לו מה שגזלה ממנו בערכאות' [אף כשמסכים בעקרונות לעצם הגירושין וגם 'רוצה לגרשה'], הרי גם זה הוא 'היתר' גמור להבעל לעשות כן, ולא עוד אלא דאף מתירין לו לישא אחרת, ולעכב ממנה גט עד שתשלם לו הגזלה, וכו"ע מודים בזה וכדהבאנו במכתב הא' (אות ל"ז) ע"ש, וא"כ ממנ"פ אין הבעל 'פושע' כלל במניעת גט ממנה, אדרבה 'פייגלשטאק' דנן הוא ה'פושע' בזה, דמלבד עברו על ה'ל"ת ד'לא תתורו' ועל המ"ע ד'בכל לבבך' וכו"ל (הפרכה א'), הרי הוא 'מכשיל את הרבים' בהיתר מסולף ב'אשת איש' רח"ל.

הפרכה ג

[פייגלשטאק' 14:35] על השאלה: אם הלחץ מה שהציבור מטילים על הבעל שיתן גט, פוסל ב'מעושה', הוא משיב: 'יש סימן בשו"ע אה"ע (סי' ע"ז) שמונה והולך מקרים שמותר לכוף לגרש'.

ה. תגובתינו: זהו סתם הפלטת מילים בעלמא שלא מן הענין כלל, דהנה הסימן בשו"ע היכן שדן מי הם הגברים שמותר לכוף לגרש אינו סי' ע"ז, אדרבה שם (ס"ב) נפסק להדיא במחבר ורמ"א: דעל טענת 'מאס עלי' מה דהוי 'נידון דידן' אסור לכוף, והסימן שדן במי שמותר לכוף לגרש הוא 'קנ"ד'. אבל טרם זה יש גם 'סימן קל"ד', דשם מבואר (בס"ז): ד'גט מעושה' [הכולל: כל גט שניתן ע"י 'לחץ' שהוא ב'אופן' המנוגד להלכה] 'פסול מן התורה', ואחריו יש גם 'סימן ק"נ', דשם מבואר שדינה של אשה שנתגרשה ב'גט פסול' מה"ת: ש'תצא מזה ומזה' – ושבניה משני ממזרים'.

וא"כ מדוע מבלבל כאילו שהמדובר כאן מבעל כזה, שיש 'ספק' או 'שאלה' אם 'מותר לכוף' לגרש, בו בזמן דכבר נקבע הלכה ברורה בהסכמת כל הפוסקים ע"פ דעת 'רוב מנין ובנין' דאסור לכוף לגרש על טענת מאס עלי [ד'זהו' הנידון שלנו], ואם כפו [באופן דלא הוי בגדר 'אונסא דנפשיה' וכדלקמן (הפרכה ה')], הגט פסול מה"ת ובניה משני ממזרים.

הפרכה ד

[פייגלשטאק' 15:25]: יש ענין של 'תשע מדות' ואחד מהן 'בני אנוסה', הרי לנו דיש 'תוצאות רעים' מלחיות עם חיי אישות עם אשתו 'באונס'.

ו. תגובתינו: זהו עוה"פ 'טשטוש הגבולים' שלא מן הענין כלל, רק בהמטרה 'לבלבל' דעת השומעים, דאטו המדובר כאן מבעל ש'חי עם אשתו חיי אישות באונס', הלא המדובר מנשים 'מורדות' שהחליטו שרוצים 'בעל אחר', ואינן טובלות לנדתן, ורוב רובן כבר עזבו דירת מגורם, [או שכבר זרקו את בעליהן משם ע"י 'מסירה' כדלקמן (הפרכה ט"ז)], וא"כ מה ענין 'אנוסה' לכאן, וכמו שהסברנו לקמן (הפרכה כ"א) על דברי 'קאהאן' שג"כ מנסה לטשטש בזה.

הפרכה ה

[פייגלשטאק' 16:18]: הרמב"ם (אישות פי"ד, ה"ח) פוסק דכופין על טענת 'מאס עלי', אבל הרא"ש חולק דאסור לכוף, וכן נפסק בשו"ע, ור"ת עשה 'פשרה' שיעשו ה'הרחקות' שלא לישא וליתן עמו, והשו"ע מאשר זאת ברמ"א בלי שום חולק: והטעם משום דהוי רק 'מניעת טובה' שלא להרוויחו. [וכן חזר ואמר שם 21:00: דזהו דין בשו"ע, ברמ"א בלי שום 'ארגומענטס', כלומר 'בלי חולק'].

ז. תגובתינו: גם דבריו הללו הם מטושטשים ומבולבלים, דמש"כ דה'בעל פלוגתא' העיקרי של הרמב"ם הוא ה'רא"ש' אינו נכון כלל, אדרבה 'רבינו תם' עצמו שהמציא תקנת ה'הרחקות', הוא ה'חולק' הראשון והעיקרי על דעת הרמב"ם ב'הא הידועה', וכדהאריך בספר הישר (שו"ת סי' כ"ד, וע"ז. וחידישים סי' ד'), ובתוס' (כתובות ס"ג ע"ב, ד"ה אבל) לבסס דבריו עם המון ראיות מכמה סוגיות בש"ס. וכמעט 'כל הראשונים' הסכימו לדברי ר"ת באיסור הכפיה ב'מאס עלי' [ה"ה: רמב"ן (שכותב דראיות ר"ת הם חזקים שא"א להשיב עליהם), הרב המגיד (שבניגוד לדרכו בכ"מ להמליץ על שיטת הרמב"ם, הוא חולק עליו בזה), ריטב"א, רשב"א, מהר"ם, מרדכי, ר"ן ועוד, שכולם כותבים בחריפות גדול נגד דעת הרמב"ם]. אלא ש'ביניהם' הוא: ה'רא"ש' שכ"כ בכמה מקומות, [וכבר הבאנו במכתב הא' (אות כ"ג), דאף במקומות שנהגו [טרם חתימת השו"ע] לפסוק הכל ע"פ דעת הרמב"ם, עשו 'יוצא מן הכלל' בדין 'מאס עלי' שלא לפסוק כמותו בזה מחומר 'אשת איש', וגם משום שדבריו תמוהין ומנוגדין מסוגיות הש"ס וכדתמהו עליו כל הראשונים].

וממילא פשוט, דמה שר'ת התיר ה'הרחקות' [ב'מקום' שהתיר, וע"פ ה'גדרים' שהתיר וכדלמן (אותיות: ח' – י"ב)], לא עשה זאת כלל בתור 'פשרה' בין דעת הרמב"ם ולבין דעת עצמו, אלא משום דה'הרחקות' כשהם נעשים ע"פ ה'גדרים' והאופן שהתירם, לא הוי 'כפיה' [עד ימי מהריב"ל שנאסרו כליל וכדלקמן (אות י"ג)].

ח. ברם, מה שאמר: דמותו לעשות 'הרחקות' על בעל שאשתו טוענת עליו 'מאס עלי', ושזהו 'הלכה ברורה בלי שום מגיב וחולק', [וכן אמר עוה"פ כדלקמן (הפרכה ז')], זהו 'שקר' גמור, המהוה 'גילוי פנים בתורה שלא כהלכה' ממדריגה הראשונה, דהרי לאמיתו של דבר ליכא אף 'מתיר אחד' באופן שהוא מתיר. ובהיות שאמר כן ברבים, יש לו דין 'מכשיל את הרבים' בעוונות החמורים: ד'הלבנת פנים' [דהוי כ'רציחה' ממש], ו'אשת איש' [דהאשה ובעלה השני, עוברים ע"ז חזור ושוב למשך ימים ושנים בכל כח וכת], וטמיעת 'ממזרות' בדורינו. ולכן אסור לעבור בשתיקה על מכשול דהתרת 'אשת איש' שלא כדין ע"י 'שקר גס' כזה, דהרי דבריו מופרכין ועומדין מכח שמנה טעמים, ואלו הם:

ראשית, ד'בזיון' הבעל [כפי שמוכן לבנ"א מלשונו שאמר: ש'לא נאשר זאת' ו'שלא נסבול אותם', וכיון שלא שלל 'בזיון' ודאי שמתקבל אצל בנ"א כ'היתר לבזותו', וכמו שהתירוה להידא בפגישה הקודם], לא נכלל מעולם ב'הרחקות', דהרי 'בזיון' הוי 'כפיה' גמור הפוסל הגט לכו"ע כמש"כ במכתב הא' (אות ו') במקורות, ע"ש. ור"ת לא התיר רק 'מניעת טובה' שלא בדרך 'בזיון', אלא שבני העיר 'יסכימו בצנעה בינם ולבין עצמם' שלא להלוות לו מעות וכדומה, אבל לא בדרך 'פרסום' או בדרך 'בזיון' ח"ו. [ובזמן ש'פילגשטאק' מסתמך כאילו על דעת מהרי"ק וכמו שמזכיר שהוא מביא דברי ר"ת בה'הרחקות', הוא מצהיר בשקר: שיותר למנוע ממנו 'עליה' וכדלקמן (הפרכה ו'), תוך כדי שמעצים את ענינו מדברי מהרי"ק המפורשים: ד'מניעת עליה' נחשב להלכה ל'בזיון' גמור [כשהבעל יודע שאנשי ביהכ"נ יודעים שעושים כן בכוונה לרודפן], וכדהבאנו במכתב הא' (אות כ"ו)], וזהו דוגמא נוסף מסילופי 'פילגשטאק' בהריסת הדת].

ט. שנית, דאף מה שאכן נכלל ב'הרחקות', דהיינו 'מניעת טובה' [שלא בדרך 'בזיון' דוקא וכנ"ל], ג"כ לא הותר [אף ב'גוונא' שהותר כדלקמן (אות י'), וב'זמן' שהותר כדלקמן (אות י"ג)] רק כשהבעל יכול לילך למקום אחר היכן שלא נודע שהרחיקהו, כדי שיוכל לקבל שם הטובות הנצרכות לו. וכמש"כ: מהרי"ק (שורש קל"ה) לפרש דברי ר"ת (ספה"י, שו"ת סי' כ"ד), ובנימין זאב (סי' ע"ט) שדברי שניהם מצויינים כ'מקור' לדברי הרמ"א הנ"ל. וכ"כ: הלבוש (סי' קל"ד, ס"י), מהרשד"ם (יו"ד, סי' קל"ב. וחור"מ, סי' שצ"ט), הגר"א (סי' קנ"ד, סקס"ז), צמח צדק (סי' רס"ב, אות י"ב), אגור"מ (ח"א, סי' קל"ז), לבוש מרדכי (אפשטיין, שו"ת סי' נ"ח, אות ב') ע"ש. ומעתה פשוט דבזמנינו ליכא 'מציאות' היתר ה'הרחקות' כלל, דהרי כהיום שהכל מתפרסם בכל העולם כולו ברגע כמימרא, אין שום אפשרות להבעל לילך ל'מקום שאין יודעין מזה' שיוכל לקבל שום ה'טובות' הנצרכים לו, וממילא יש לה'הרחקות' כהיום דין 'אונס' גמור הפוסל.

י. שלישית, דאף בימי קדם כשעדיין היה אפשרות 'הליכה למקום שאין יודעין מזה', ג"כ היה אסור לומר בפירוש להבעל: ד'מניעת הטובה' ממנו הוא בשביל שאינו נותן גט, [אלא שמעצמו יבין זאת]. דכ"כ: מהרשד"ם (יו"ד, סי' ק"ו. ואה"ע, סי' ע"א) [אף ביבם הממאן לחלוץ, דהוי רק 'לאר' בלי חשש 'ממזרות', וכש"כ ב'אשת איש' דהוי ב'חנק' ו'כרת' ו'ממזרות']. והובא דבריו להלכה: במהר"א ששון (סי' כ"ח), מהרש"ש (תורת חיים ח"ד, סי' מ"ט), אדרת אליהו (קובו, סי' י"ג), בית שמואל (סי' קס"ה, סק"א), רדב"ז (ח"ד, סי' קנ"ז), משפט צדק (מלמד, ח"ב סי' ע'), משאת משה (חור"מ, סוס"י י'), רעק"א (שו"ת חדשות בודאפעסט תרצ"ח, סוס"י מ"ה) ע"ש. ונמצא דבאופן שלוחצין על הגברים כהיום, בהדגשה מפורש: דהוי בשביל שהוא 'געט רעפיוזער' או 'מעגן', נפלה בבירא אפשרות היתר ה'הרחקות', וז"פ.

יא. רביעית, דאף באופן ד'מניעת טובה' כנ"ל (אות ח'), וגם כש'יכול לילך למק"א' כנ"ל (אות ט'), וגם כש'אין מזכירין לו הגט' וכנ"ל (אות י'), ג"כ לא הותרו ה'הרחקות' [ב'זמן' שהותרו כדלקמן (אות י"ג)], אלא כשאנו מסכים לגרש בשו"א כלל, אבל כשמסכים לגרש בכשעשו מבוקשו, אסור לעשות ה'הרחקות' אף במי ש'יותר לכופו' מן הדין, וכש"כ במי ש'פטור לגרש' כמו ב'מאס עלי' דהוי 'נידון דידן'. דכ"כ מהרשד"ם (סי' מ"א) ע"פ דברי הרא"ש (כלל מ"ג, סי' י"ב), והביאו הכנה"ג (סי' קנ"ד, הגה"ט אות א'), וכ"כ מדנפשיה: דבר אמת (סי' נ"ו), עונג יו"ט (סי' קס"א), עין יצחק (ח"ב סי' מ', אותיות: י"ז, וי"ח), מהרש"ם (ח"ה, סי' ס'). ואם כך הוא אף כשהוא מבקש מ'שלה', כש"כ וק"ו כשרק מבקש שתחזיר לו את 'שלו' מה ש'גזלה' ממנו, דאעכו"כ דכשמגרשה בל"ז מלחץ ה'הרחקות', דהגט פסול ובטל.

יב. חמישית - והוא עיקר גדול, דאף בגוונא דאיתנהו בה כל 'הגבלות': ד'מניעת טובה' וכנ"ל (אות ח'), וש'יכול לילך למק"א' וכנ"ל (אות ט'), וש'אין מזכירין לו הגט' וכנ"ל (אות י'), וגם 'ממאן לגרש כליל' וכנ"ל (אות י"א), עכ"ז מעיקרא דדינא: להתירם בנ"ד הוא מופרך ועומד. דהלא הרמ"א (סי' קנ"ד סכ"א) היכן שמביא היתר ה'הרחקות', מיירי במי ש'חייב לגרש' מן הדין, דהרי קאי על לשון המחבר (שם) דמיירי בהכי, דרך בכה"ג שאינו מקיים את 'חובו לגרש' התיר עליו ה'הרחקות' וז"פ. וכ"כ להדיא: סא"ר וזוטא (סי' י"ג), בית אפרים (סי' קכ"ט הב'), דהרמ"א מיירי רק מה'מחויב לגרש' מן הדין. [וגם מההרי"ק דמהוה ה'מקור' של דברי הרמ"א בדין ה'הרחקות', ג"כ מיירי (בשורש ק"ב) מן ה'מחויב לחלוץ' מן הדין, וכן (בשורש קל"ה) מיירי מן ה'מחויב לגרש' מן הדין, ואילו (בשורש כ"ט) הרי מיירי מ'ארוס' דקיל דינו לכופו על טענת 'מאס עלי' יותר מב'נשואה', מכיון שעדיין לא נכנסה להשתעבד תחתיו ואכמ"ל].

וא"כ מה ענין דברי הרמ"א ל'נידון דידן', דאיירינן בבעל הממאן לגרש אשתו שמרדה עליו בטענת 'מאס עלי', דבכה"ג דקימ"ל ד'פטור לגרש לעולם' לכו"ע וכדהבאנו במכתבינו הא' (אות ה'), הרי לא התיר הרמ"א ל'הרחיקו' מעולם, דמהיכ"ת שיתיר לעבור על החיוב דקיום מ"ע דגמ"ח, למונעה מאדם החף מפשע שלא עבר על שום 'איסור'.

יג. שישית – והוא העיקר שבעקרים, דהלא המהריב"ל (ח"ב, סי' י"ח) כתב: דלמעשה לא התירו ה'הרחקות' [אף לפי כל הגדרים הנ"ל (אותיות: ח' - י"ב)] ואפילו במי ש'חייב לחלוץ', וכש"כ במי ש'חייב לגרש' [דחמירא מינה וכו"ל (אות י')]. ושם (ח"ג, סי' ק"ב) מעיד: שלא נהגו לעשותה, מן הטעם: ד'הרחקות' נעשו קשים לבנ"א כ'נידוי' [דהוי 'כפיה' גמור וכמבואר ברמ"א (שם)], וכ"כ: ש"ך (גבו"א, סי' ע"ב), מהרח"ש (ח"ג, סוס"י מ"ד, וח"ד, סוס"י מ"ב), בית דוד (סי' צ'), נחלת שמעון (זרחי, סי' ל"ב): דאסור לעשות ה'הרחקות' אף במי ש'חייב לגרש' מן הדין, ודלא כהרמ"א.

ולהדיא כתבו: מהרי"א אסאד (ח"ב, סי' קט"ז), אוריין תליתאי (סוס"י מ"ד), ואבנ"ז (סי' ל"ה, אות ח'): דלא קימ"ל כהרמ"א בזה, ואסור לעשות ה'הרחקות' אף במי ש'חייב לגרש' מן הדין ע"ש. [וכן יוצא ברור גם מתשובת אדה"ז (סי' כ"ד) שהבאנו במכתב הא' (אות ז') דאסור 'לנדות' מי שעבר ונשא 'מינקת חבירו' באיסור, למרות ש'חייב לגרשה' מן הדין, ומדלא כתב דעכ"פ ה'הרחקות' אכן מותר לעשות עליו, מוכח דפשיטא ליה דגם זה אסור אפילו בכה"ג כש'חייב לגרש' מן הדין, מדנחשבים לבנ"א כ'נידוי' דהוי 'כפיה' גמור וכו"ל]. ואיסור ה'הרחקות' בדורות האחרונים ע"פ דברי מהריב"ל, הובא גם בכנה"ג (סי' קנ"ד, הגב"י אות ל'), פת"ש (סי' קס"ה, סק"ד), וחזו"א (סי' ק"ח, אות י"ב), ע"ש.

ומעתה, אם כך החליטו הפוסקים להלכה: דאסור לעשות ה'הרחקות' אף על מי ש'חייב לגרש' מן הדין, א"כ כש"כ וק"ו ב"ב של ק"ו דעכ"פ על בעלה של 'מורדת דמאס עלי', ש'פטור לגרש' מן הדין לכו"ע וכו"ל (אות י"ב), עאכ"כ דאסור לעשות עליו ה'הרחקות' [אף עם כל הגדרים הנ"ל (אותיות: ח' - י"ב)], וכש"כ כשחסרים, ובפרט כשגדר 'אפשרות הליכתו למקום שלא יודעים מזה' א"א להתקיים כהיום כלל וכו"ל (אות ט'), ודאי ליכא שום מבוא להתירה].

יד. שביעית, דאף הלבוש (סי' קל"ד, ס"י) שאכן מתיר ה'הרחקות' על טענת 'מאס עלי', הרי מלבד שהוא 'יחידאה' ממש בזה, ולהדיא כתב הצ"צ (סי' רס"ב, אותיות: ד', וי"ב) דלא קימ"ל כוותיה בזה ע"ש. הלא גם הלבוש עצמו מביא (שם) בטעם ההיתר דברי מהרי"ק: משום 'שיכול לילך למקום אחר' היכן שיוכל לקבל הטובות ע"ש. נמצא דאף לדעת הלבוש אסור לעשות ה'הרחקות' כהיום, דהרי א"א לו לילך למקום שאין יודעין מזה וכו"ל (אות ט').

[ומה שהסא"ר וזוטא (סי' י"ג) מתיר ההרחקות ב'מאס עלי' על סמך דברי הלבוש, ומתחכמי זמנינו קפצו על דבריו כאילו דמשמשים סמך להתיר ה'הרחקות' אף ב'מאס עלי', למרות שזה מנוגד מדעת 'רוב מנין ובנין'. אבל דבריהם מופרכים מכל הצדדים וצידי צדדים, חדא: דאף אם היה מתיר ה'הרחקות' בכל 'מאס עלי' דעלמא [מה שז"א וכדלקמן], ודאי דאכתי היה קימ"ל להלכה כ'רוב מנין ובנין' האוסרים ה'הרחקות' אף במי ש'חייב לגרש' מן הדין וכו"ל, וכש"כ ב'מאס עלי' ש'פטור לגרש', דרק משום שנתוסף עוד 'יחיד' המתיר לא נשתנה הכרעת ההלכה כ'רוב מנין ובנין'.

ועוד, דאף לדידיה א"א להתיר רק בגוונא שיכול לילך למק"א לקבל הטובות, דהרי קמסתמך על הלבוש שכתב כן להדיא בטעם ההיתר וכו"ל, וא"כ איך אפשר לבנות היתר על סמך דבריו אף בימינו, כשאי אפשר לקיים תנאי זה וכו"ל. ועוד – והוא העיקר: דעצם הסמיכה על דברי הסא"ר וזוטא הוא מן הנמנע, דהרי הוא מדגיש חזור ושוב, דמיירי במקרה נדיר: שהאשה בחלה בבעלה מיד בתחילתו ממש תיכף אחר החופה, ולא הניחו להתקרב אליה אף פעם אחת, אלא שברחה לבית אביה וישבה שם גלמודה עשרים שנה. ומלבד זה צירף עוד ג' סניפים נוספים, מה דביחד היה שם חמש סניפים להיתר, והוא מדגיש להדיא כ"פ: דלולא צירוף כל הסניפים לא היה מרהיב להקל, וא"כ מהו הסמיכה על דבריו].

טו. ושמינית, דאין אנו צריכין לראיה גדולה יותר: דהסכמת כל הפוסקים [בנוסף להמנויין לעיל (אות י"ג)]: דה'הרחקות' אסורים כהיום, ממה דאם נתיי ספרים נחזי: דבדברי הפוסקים משבע מאות שנים האחרונים, שנמצאים בהם מאות תשובות הדנים על 'מאס עלי' להלכה ולמעשה, וכולם מסיקים דאסור לכוף לגרש. ומדלא אשתמיט אף אחד מהם שיכתוב דעכ"פ ה'הרחקות' אכן מותר לעשות, מוכח דהוי פשיטא להו ע"פ דברי מהריב"ל הנ"ל (שם): דכבר נאסרו בתכלית, [ושום פוסק לא התירם כלפי 'גט', זולת כלפי 'חליצה' דוקא, כשהיבם ממאן לחלוץ, דקילא טובא מבעל הממאן לגרש וכו"ל (אות י')], יש פוסקים ספורים שהתירו עליו ה'הרחקות', כמובן ע"פ כל הגדרים הנ"ל (אותיות: ח' - י"ג), ולא זולת. ואין לא עלתה על דעת 'פייגלשטאק', דאם כדבריו דזהו 'היתר ברור' – בלי שום חולק, הייתכן דשום אחד מן הפוסקים שדנו על 'מאס עלי' ואסרו הכפיה, לא כתב אף אחד מהם: דעכ"פ ה'הרחקות' מותרין, בינה זאת.

והלא הלכה רווחת היא בפוסקים: דב'מילתא דשכיחא' כלומר בדבר הנוגע להלכה תדיר, בכה"ג אמרינן ד'לא שמענו ולא ראינו' אכן 'הוי ראייה', דכ"כ: ש"ך (יו"ד סי' א', סק"א), שער אפרים (סי' קי"ב), שבו"י (ח"ג, סי' פ"ב), שו"ע הרב (יו"ד סי' א' ס"א, וסל"ז), חת"ס (חור"מ, סי' ע"ג) [הובא בפת"ש (שם סי' פ"ז, סק"א)], צ"צ (אור"ח, סי' פ"ז, ואה"ע סי' קנ"ד, אות ו'), בית שלמה (אור"ח, סי' ק"ג), אמרי יושר (ח"ב סי' ק"מ, אות ג'), מו"ר בוינץ יוסף (אור"ח, סי' י"ט, יו"ד, סי' קנ"א), דברי יציב (אור"ח סי' ר"ט, אות ו'). וסי' רע"ג. יו"ד סי' צ"א, אות א'. וסי' קנ"ג, אות ה', וסי' רכ"ד. ואה"ע, י"ג), משנה"ל (ח"ב, סי' ע"ד, וח"ח, סי' קי"א) ועוד. וא"כ איך לך 'ראיה' גדולה מזו: מה שלא ראינו בשום אחד מהמון הפוסקים מגדולי הדורות אשר מפיהם אנו חיים ומימיהם אנו שותין, שחיו בשבע מאות שנים האחרונים [לאחר ימי מהרי"ק] הדנים על 'מאס עלי' ואוסרים ה'הכפיה' בהחלט, שיתיר אף אחד מהם לעשות עליו עכ"פ ה'הרחקות', ועל כרחך דזהו משום דהוי פשיטא להו לכולהו: דאסור לבצע ה'הרחקות' על 'מאס עלי', וא"כ זהו בגדר 'אתמר הלכתא'.

ועלינו לזכור, דאם כ"ז אמת ויציב, אף ב'הרחקות' שעל פי כל 'גדריה' הנ"ל (אותיות: ט' - י"ד), ואף אם לו היה 'בזיונות' נבלל בה'הרחקות', ג"כ היתה אסורה בתכלית מכל הצדדין וכו"ל. ומעתה כש"כ וק"ו ב"ב של ק"ו לפי האמת:

ד'בזיונות' לא נכללו בזה מעולם וכן"ל (אות ח'), א"כ ודאי דאסורה בתכלית. ומה שפוקרי ה'רבנות הריפורמי' בא"י באו ופרצו גדרות עולם להתירה, ויש להם העזות והחוצפה לתאר זאת כ'הרחקות' וכאילו דהן מותרות, וכאילו ד'בזיון' נכלל בזה, בעוד שהן אסורים בהחלט אליבא דכו"ע ממש וכן"ל, יאבדו הם ואלף כמותם ואות אחת מתוה"ק לא ישתנה ח"ו.

טז. ואגב, בזה נפרך כליל גם פטופטי 'קאהאן' דנן: בגודל הנחיצות לפסוק ע"פ ה'מסורה', בעוד שהוא בועט בשאט נפש בדברי כל הפוסקים מדורות הקודמים באופן מבהיל, וכאילו שה'מסורה' מתחיל.. מן ה'רבנות' המורקב ואילך. גם לא יועיל לו מה שמנסה להתכנסות במסורה דפני 'מחמיר', בהצהירו: שאינו מן הסומכין ח"ו על 'הפקעת קידושין'.. אבל משל למה"ד דומה: להנכנס בחנות ומתפאר עצמו בפני בנ"א שאינו עושה ח"ו כאותו פלוני ש'לקח' חפץ וטמנה בכיסו ויצא... אלא שניגש לבעל החנות ו'שילם' לו במיטב, אלא שבעבור כמה ימים נתוודע שהלה שילם עם 'טשעק' מזויף.. וכי מה ההפרש בין שניהם, שניהם הם 'גנבים' גמורים, אלא שהראשון הוא 'גנב זול', והשני הוא 'גנב מכובד'... כמו"כ ממש לענין נ"ד, דאין שום הפרש כלל בין 'הפקעת קידושין' ולבין 'גט שע"י בזיונות', דהרי שניהם משאירים אותה 'אשת איש' גמורה, ואת ילדי שניהם 'ממזרים' עד סוף כל הדורות, אלא שהראשון הוא 'פוקר זול', והשני הוא 'פוקר מכובד'..].

בקיצור, אשמתו של 'פייגלשטאק' דנן גדלה עד שמי רום וכוכביהם, דרוצה להשיאני שנשתה את מימיהם הרעים של ה'רבנות הריפורמי', כאילו שה'הרחקות' במאס עליו מותרין בלי שום חולק', בעוד שדבריו מופרכים משמנה פנים וכן"ל, מה שכ"א מהם די להטיל עליו דין 'מכשיל את הרבים', וכש"כ בהצטרפות כולם ביחד. ובו בזמן שלאמתו של דבר הוי להיפך הגמור: דה'הרחקות' הוא 'איסור גמור בלי שום חולק', דלא נמצא ע"ז אף 'מתיר יחידאה' [עכ"פ לא לפי ה'מציאות' דכהיום], אדרבה היא אסורה 'לכולי עלמא' ממש וכן"ל. תמהין אנחנו ושואלים, דאין ובמה הוא חושב להצטדק בבי"ד של מעלה לכשיתבעו ממנו, מדוע שהכשיל את הרבים באיסורים החמורים ד'הלבנת פנים' 'אשת איש' וגרם להמון 'ממזרים' דהוי 'מעוות שלא יוכל לתקן' עד סוף כל הדורות, אנה יוליך את חרפתו, ה"י.

הפרכה ז

[פייגלשטאק' 20: 19]: כשהאשה הפסידה ממון להבעל, יש דיעות דהגט הוי 'מעושה', אבל לא לכל הדיעות, וכן מותר למנוע ממנו 'עליה' כיון דליכא חיוב ליתן לו עליה.

יז. תגובתינו: זה 'שקר' גמור, דהרי 'רוב מגין ובנין' ס"ל דאפילו כשמגרש כדי 'להציל ממנו', הוי 'כפיה' גמור הפוסל הגט אף שמחזרת לו את שלו לכשיגרשנה, [לעומת ז' פוסקים, שדבריהם נפרכו מגדולי הפוסקים]. אבל כש'אינה מחזרת לו את שלו', והבעל ממאן מלגרשה טרם שתעשה כן וכבנ"ד, בכה"ג לא נמצא אף 'פוסק יחידאה' שיכשיר גט מה שהוכרח ליתן [ע"י ה'לחצים' של 'פסק בי"ד' או 'בזיונות' וכדומה] בעוד שהגזילה נשאר בידה. אנחנו תובעים כאן מן 'פייגלשטאק' דנן, שיביא לנו פוסק אחד [לא מה'גלחים' של ה'רבנות הריפורמי' הבעטים בשאט נפשם בדברי כל הפוסקים], הסובר דהגט כשר בכה"ג. גם מש"א בענין מניעת 'עליה' כבר הבאנו לעיל (הפרכה ה'): שהוא מתעלם כליל מדברי מהרי"ק שכתב להדיא דהוי 'אונס דבזיון', וכבר ביארנו לעיל (אות ח'): ד'בזיון' הוי 'אונס' הפוסל לכו"ע, לא פחות מ'הכאה בשוטי', וממילא פשוט ד'מניעת עליה' באופן שהבעל 'מתבזה' ע"ז, הוי 'כפיה' גמורה הפוסל הגט.

הפרכה ז

[פייגלשטאק' 21: 30]: המהרי"ק מתיר ה'הרחקות', על 'ארוס' מי שארוסתו [ש'נתקדשה לו' ו]מיאנה להנשא לו בטענת 'מאס עלי', הרי דלא אנכי חידשתי זאת, דזהו תקנת ר"ת, וזהו גם רמ"א בשו"ע בלי שום תגובות ע"ז מהפוסקים. והטעם דכיון שאנו רוצה לקיים 'אהבת ישראל' גם אנו נדאוג שהוא ירגיש הצער מה שהוא מעמיס על אחרים.

יח. תגובתינו: מלבד מה שכבר הוכחנו לעיל (הפרכה ה') בטוטו"ד שדבריו אלו מופרכין ועומדים משמנה פנים. יש להוסיף: שמסתיר דמהרי"ק פסק (שם) באותה עובדא גופא: דמותר לו להבעל 'לעשות דין לעצמו' – ו'לעכב ממנה גט עד שתשלם לו דמי בושתי'... כלומר מה שנתבייש מעצם הדבר שבחלה בו ומיאנה מלהנשא לו. [וא"כ כש"כ דזה שייך עוד יותר כשבוחלת בו לאחר שכבר נישאו, וק"ו לאחר שכבר יש להם ילדים, דודאי דהוי 'בזיון' גדול להבעל כשבנ"א יחשבו עליו שא"א לדור עמו מרוב 'מאסותו']. ולא יבא לבלבל עם פיתויו: דע"ז גופא 'צריך לבא לבי"ד' לתבוע דמי בשתו, דאדרבה המהרי"ק מדגיש להדיא להיפך: דהגם דלא דייננין 'דיני קנסות' בימינו, אבל זהו רק כשהוא בא לתבוע אותה ע"ז, משא"כ כשהיא תבעתו לגט, 'יכול לעשות דין לעצמו' ולומר: 'איני מגרשך עד שתשלם לי דמי בושתי' ע"ש.

ומעתה, הרי איך לך ראייה גדולה מזה, ד'בזיון הבעל' לא נכלל ב'הרחקות' מעולם [אף טרם שנאסרו אח"כ בימות מהריב"ל וכן"ל (אות י"ג)], דאם אכן היה זה נכלל בהיתר ה'הרחקות', א"כ הרי נמצינו דה'ביוש' הוי 'כדין', [דמאי שנא 'בזיון' שברגע דלאחר שטענה 'מאס עלי', מה'בזיון' שע"י עצם טענתה כן], וא"כ איך יכול לעכב ממנה גט בשביל תביעת 'בושת'. א"ו על כרחך דמזה גופא מוכח ברור: ד'בזיון' לא היה נכלל מעולם בהיתר ה'הרחקות', וזהו טענה ניצחת שאין עליה שום תשובה כלל, ועכ"פ זה מיהא ברור, ד'מורדת במאס עלי' ש'ביישה את בעלה בפומבי מחמת 'עיקוב גט', ודאי דיכול לעכב ממנה גט עד שתשלם לו את דמי בשתו.

הפרכה ח

[קאהאן' 23: 40]: כל אחד יכול להביא 'מראה מקומות' לדבריו, אבל השאלה איך שמתאימים המקורות למקרה מוחשית כשהם מתרחשים, וגם דמי הוא המחליט, דהרי הבעל אינו יכול לומר: שיש לו 'מקורות' שאינו צריך לבוא

לבי"ד [טרם שהיא משלמת לו הפסידיו מה שגרמה לו בעש"ג], דהלא מאידך יש 'מקורות' להיפך: [שצריך לילך לבי"ד טרם כן], ו'משל' בשאלה ב'בשר וחלב', צריך המורה להחליט דזהו 'בשר וחלב'..., בקיצור צריכין לבא לבי"ד, והם יחליטו איזה מן המקורות ששייכים בנידון המדובר.

ט. תגובתינו: הכל רואין שהוא מנסה כאן לחפות על קלונו מה שהאשמנו אותו במכתבינו הא' (אותיות: ד', ט', כ"ו): שאינו מביא שום מקור ל'שקרי' מה שאומר בכ"פ ב'סתמא' בשם ה'פוסקים', מבלי 'מראה מקום' מוצאם, ולכן רוצה להוליך שולל את השומעים עם הטענה: שכל אחד יכול להביא 'מקורות', בו בזמן שהאמת הוא להיפך: שכל אחד יכול לומר 'שקר' כשאנו מבסס את דבריו עם 'מקורות' כמותו, אבל 'להביא מקורות' זה יכול רק מי שאומר האמת...

כ. גם מה שרוצה לבלבל באופן כללי: כאילו שה'מקורות' מה שהבאנו בדברינו 'אינו נוגע למעשה' על מה שאנו דנים..., משא"כ ה'פוסקים' שהוא אמר 'בשקר' בשם ה'פוסקים' בסתמא מבלי להראות מקומם, [שמורה שבאמת הם בנויים על 'שכל העקום' שלו וכדלקמן (אות מ"ו)] אכן 'נוגע למעשה'.. זהו צחוק מכאיב, דמי יקנה ממנו הבלים כאלה הבנויים על אדני תוהו ובוהו של 'הרגשות' שהם בניגוד דעת תורה. בקיצור, הוא עומד עדיין בקלונו, שלא הביא אף 'מקור אחד' שיש 'מקרים': שהנתבע צריך לבא לבי"ד עם תובע שהוליכו בעש"ג, ולעומת זה, אנחנו אכן הבאנו 'מקורות' במכתב הא' (אות י"ב) בהסכמת כל הפוסקים: ש'אינו צריך לבוא לבי"ד טרם שמשלמת לו הפסידיו', מבלי שימצא ע"ז שום חולק כלל, ומעתה מאן מפס דעם מי הצדק, אם לא דה'מקורות' מדברי הפוסקים יבואו ויוכיחו בין שנינו...

ואחרי כל זאת יש לו ל'שקרן' דנן העזות והחוצפה לנסות להמשיך לבלבל את השומעים, כאילו שיש ממש כלשהו בדבריו, וכאילו שאכן יש 'מקורות' שצריך לבא לבי"ד אף טרם שמשלמת לו את הפסידיו, אלא... שאינו מגלה אותם..., מדוע...? תיקו. ומה שמבלבל עם ה'משל בבשר וחלב'..., עליו להבין שהגיע הזמן שיחדול מלזרוק חול בעיני אנשים ב'משלים' שאינם 'ממין הטענה', בהמטרה להסב את דעת השומעים לדברים אחרים, תוך כדי עשיית חוכא ואטלולא מעצמו, ויתחיל לדבר מן ה'נמשל'.. כמו שאנו עושים. דהכל יודעים שאין המדובר ב'בשר וחלב', אלא מ'מורדת דמאס' עלי' שהלכה בערכאות נגד בעלה שלא כדין והפסידתו שם, ועל משמרתנו אנו עומדים: ש'עליו' להביא 'מקור' שהבעל אכן חייב לבוא לבי"ד טרם שמשלמת לו הפסידיו, [ובפרט כשיודע בברור: שלא יפסקו שצריכה להחזיר לו ה'גזילה'].

כא. גם מש"א, דהשאלה הוא: איך שמתאימים ה'מקורות' שהבאנו, לה'מקרים' המוחשיים כשהם מתרחשים, זהו כמי שאומר: דאין הכי נמי שבתו"ק בשו"ע ובפוסקים כתוב בדברינו: שאין הבעל חייב לבא לבי"ד טרם שמשלמת לו הפסידיו, אבל צריכין להיות 'רעאליסטיש' ולהבין 'מה' שצריכין לעשות 'באמת' [לפי 'דעת הרחוב' שלו ו'הרגישו הפעמעניסטיים']. זהו 'אפיקורסות' ישנה הנובע מה'משכילים': ש'דעת הרחוב' גובר על 'דעת תוה"ק', רח"ל מהאי דעתא. ולמי שסובר ש'טענה' זו יכול להצדיק את דרכי המקולקלין, אין אנו מדברים אליו כמש"כ במכתב הא' (אות ג').

הפרכה ט

[קאהאן' 25:00]: החזר'א כותב שאנו חיים בתקופה שהדור שופט את שופטיו..

כב. תגובתינו: אמת שחז"ל (ב"ב ט"ו, ע"ב) התאוננו: 'אי לו לדור ששופט את שופטיו', אבל תנאותם אינו על אנשי הדור ה'מבקרים', אלא על 'דייניהם', כלומר: ד'אוי לו לדור' שנמצא בהם אנשים דמתקרי 'דיינים', מי שבני הדור אינו נותנים בהם שום אימון כלשהו, יען שרואין איך שהם מלאים ברעיונות כוזבות ומורעלות, והם 'משקרים' חזור ושוב כמותו. יותר היה לו להביא דברי החזו"א (קובץ אגרות ח"ג, סי' נ') [מש"כ כלפי שאלה בכשרות הגט] וז"ל: הדבר נוגע ל'איסור אשת איש החמורה שבחמורות'..., על המתיר להביא ראי' ו'לבסס ההיתר על מקור נאמן מן הגמרא והפוסקים', אבל האסור די לו להראות שאין ההיתר מבואר..., עכלה"ק. וכאן הוא להיפך הגמור: שאנחנו ה'אוסרים' הבאנו המון 'מקורות' ברורים מדברי הפוסקים לאישור דברינו, ו'קאהאן' דנן 'המתיר' לא הביא אף מקור אחד לדבריו, צחוק מכאיב..

הפרכה י

[קאהאן' 26:25]: צריכין להבין איך להחליט זה גופא: מה נחשב 'דעת רוב פוסקים' ומה נחשב 'דעת יחיד'..., גם צריך להחליט אם הבעל הוא מן המותרים לכופו. יש ספר 'אלו שכופין להוציא' שמונה והולך מאה מקרים שמותר לכופו. כגון 'עדיקשן וכו', וזהו שאלה אם יכולים 'להוסיף' על רשימה זו או לא, וזה תלוי בדעת גדולי תורה שבזמנינו שיש להם הרבה תלמידים שקבלו עליהם את פסקם. אנו מדברים רק מאותו סוג גברים מי שגדולי דורנו סוברים שמותר לכופם.

כג. תגובתינו: עורך מסתולל בדברי הבל ובורות שאין בהם שום ממש..., הוא רוצה שישאלו ממנו שיחליט 'מהו' דעת ה'רוב', כדי שיוכל לטשטש ולבלבל המציאות, בעוד שכל בר בי רב דחד יומא יודע איך להעריך ולקבוע דעת ה'רוב'. כל מי שיש לו ידיעה קצת בדינים אלו יודע, דיותר מתשעים ותשע אחוז של המקרים ד'תביעת גט' כהיום, הם ע"פ הלכה בגדר הסוג ד'מאס' עלי', והראשונים [ל"ו במספר] כבר חרצו משפטם: דא"א להוסיף שום 'סוג' על המנויים במשנה (כתובות ע"ז), אפילו כשנראה לעינינו שהם 'חמורים' יותר מהם. וכן אנו רואין גם בשו"ע (סי' קנ"ד) דלמעשה לא התיר לכופ יותר מזה, זולת במקרים נדירים שהכל יודעים שאין כאן המדובר מהם.

וממילא פשוט דשום 'גדול' בימינו, אף אם כגובה ארזים גובהו, אין בכוחו לקבוע ההלכה להיפך מ'רוב בנין ומנין' של הראשונים, וכאילו ד'כהיום' נשתנה הדין, ואכן יש בכוחנו להוסיף על הרשימה, וכאילו שהיום מותר לכופ אותן הגברים שהיה אסור לכופם 'בעבר', דהרי זהו אחד מ'י"ג עקרים: ד'זאת התורה לא תהא מוחלפת' ח"ו.

כד. ומה שמפטפט בשם ספר 'אלו שכופין להוציא', זהו 'ראיה לסתור', דזה אינו ה'פתרון' אלא ה'בעיא', המחבר מזייף חזור ושוב דברי הפוסקים באופן נורא, ויש לנו רשימה גדולה מזה שאכמ"ל, עלינו להבין דכלל ישראל יש להם עבר עשיר מסורת ההלכה מדורי דורות המקשר אותנו בקשר אמיץ עם הראשונים כמלאכים. דלא יצאנו היום מן היער שנהיה זקוקים לדיעותיו של משהו מה'רבנות הריפורמי' מי שעקר כליל הפסול ד'מעושה' משורשו, והם הם ש'חידשו' וייצרו הרדיפות על בעלים הממאנים לגרש, באופן המנוגד אליבא דכל הדיעות, כ'מאסר' ו'עכוב' יציאה' ו'בזיונות'. בקיצור 'ערבך ערבא צריך'...

וכן מה שמבלבל מ'עדיקשן', הרי הפוסקים אסרו לכופ בעל 'המשתכר בכל יום', והא לך דוגמאות אחדים: עי' מהר"י ווייל (סי' קל"ה), מהרש"ל (סי' ס"ט), מהריט"ץ (ישנות, סי' רכ"ט), משאת משה (סי' י"ז), שאוסרים לכופ בעל הסובל ממחלת 'אלקעהאליק', ולעומת זה לא נמצא אף פוסק אחד שיאמר שמותר לכופ בשביל כך.

כה. ובכלל יש כאן שאלה הנוקב ויורד עד לתהום, מה ש'קאהאן' דנן מי שמחד גיסא הוא מתעמל קשות חזור ושוב לשכנע את השומעים כאילו שהבעל יכול לסמוך על ה'בי"ד' שבדאי ידונו בכובד ראש על טענותיו.. בו בזמן שהוא מתחמק מאידך גיסא מלהשיב על שאלתו: אם יכול להצביע אפילו על 'מקרה אחד', היכן שפסק לאשה שבאתה אליו ב'תביעת גט': דעל 'בעל זה' אסור לעשות עליו ה'הרחקות'.

דהרי סוף סוף, אף לפי 'שקרי' כאילו שיכולים להוסיף על המנויין במשנה [מה שז"א וכן"ל], מ"מ עכ"פ בודאי דאכתי נשארו עדיין גברים ספורים שאסור לכופן, דאל"כ אלא דמותר לכופ את 'כולם', הרי אין כאן על מה לדון. ואנו תמהים ושואלים ממנו: 'היכן' נמצאים אותן הגברים מי שאסור לכופ... איך יתכן דמכל המקרים שבאו לפניו לא אירע עוד אפילו פעם אחת שיחליט לאיסור.. וא"כ מדוע מבלבל חזור ושוב: כאילו שצריך 'לדון' ו'לקבוע'... וכאילו שיש כאן 'דיון בכובד ראש', בעוד ש'בכל המקרים' הם בא 'תמיד' ממש להמסקנא: שהכל מותר, האם אין זה הוכחה שלדעתו הדבר מותר ב'כל המקרים' ממש... אלא שמנסה להסתיר זאת מעיני המון התמימים... כדי להמשיכם שיפלו ברשתו.

כו. ומה שמבלבל עם הבליו: דצריכין לילך אחר ה'גדולים שבימינו', ובפרט כ'שיש לו הרבה תלמידים', הוא רוצה להפוך את הקערה על 'כללי הוראה' שקיבלנו מרבנותינו הפוסקים, ולשנותם כפי 'רוח הזמן', דלא נמצא דבר כזה בשום פוסק, דאם נמצא גדול שיש לו הרבה תלמידים שקבלו על עצמם את פסקיו, שזה יטיל 'חיוב' על 'כל העולם' לקבלם, אף אם פסקיו הם מנוגדין מדעת רוב מנין ובנין, ובעוד שלא הזכירם, וגם לא הוכיח דיחוי דבריהם.

עי' אגר"מ (או"ח ח"א, בהקדמה. ושם, סי' ק"ט. ויו"ד ח"ב, סי' מ"ה) שכותב: שכל מי שרואה בספריו דברים תמוהים או מופרכים, 'חייב' להודיע שדעתו שונה מדבריו, [ומדגיש דכן הוא אף כשהוא 'תלמידו']. ומטעם זה התנגד נחרצות, שלא ידפיסו את תשובותיו 'בקיצור' בלי השקו"ט, כדי שיוכלו לבדוק אחריהם ולהעמידם בכור הבחינה היעמדו דבריו אם לא, וכמש"כ באגר"מ (יו"ד ח"ג, סי' צ"א. ושם ח"ד, סי' ל"ח). וע"ע אגר"מ (יו"ד ח"ג, סי' קנ"ה) דבדבר הפשוט וברור לאיסור 'אפילו אם יבואו גדולי עולם ויאמרו להקל אין שומעין להם', עכ"ל. וכע"ז כתב באגר"מ (אה"ע ח"ב, סי' י"א) [על הגאונים: בר ליואי, ומנחת יחיאל] וז"ל: 'דאין בכוחם לחלוק על כל רבותינו אלה בלא מקור, מסברא בעלמא' עכ"ל ע"ש, וד"ב לסתום את פיו של 'קאהאן' דנן, כאילו ש'גדולי דורנו' אכן יש בכוחם לעשות כן.

הפרכה יא

[קאהאן' 28: 45]: אנו לא מתירין את ה'הרחקות', רק על אנשים שמגיע להם ה'הרחקות', אבל ודאי שלאחרים אנו ממליצים שצריכין לעשות 'שלום'.

כז. תגובתנו: פקחו עיניכם והביטו, איך שחזור עוה"פ ועוה"פ על 'שקרי' הגלויים והבולטים, כאילו שקיימים מקרים שצריכין לעשות שלום, ואסור לעשות ה'הרחקות', בעוד שאינו יכול להצביע אף על מקרה 'אחד' היכן שפסק כן.. לכל היותר יתכן, שעושה כמו רבותיו ה'רבנות הריפורמי'. דאף במקרים שפוסקים בתחלה: לנסות לשלום, אבל זהו רק 'שאלת זמן' עד 'מתי' שישארו בדיעה זו, דהרי כשהאשה [ה'יודעת מזה'] מתעקשת על גט, אז משנים ה'פסק' ל'חיוב גט', ול'היתר הרחקות' וגם ל'כפיית מאסר'. ופה מונח התפקודתם, דהרי לא נמצא בשום פוסק 'חידוש' זה: דיש בכח 'החלפת זמן' להטיל על הבעל 'חיוב לגרש', וכש"כ שאינו מתיר עליו 'כפיה'. ונמצא דסו"ס מסתיימים 'כל הנידונים שהאשה מתעקשת על גט', בהיתירים המסולפים הנ"ל שהם בניגוד להלכה הברורה לכו"ע: שאין הבעל חייב לגרשה 'לעולם', וה'גט פסול' לכל הדיעות, הגיע הזמן ש'קאהאן' דנן יפסיק מלסמא את עיניהם של בנ"א עם ה'שקרים' שלו.

הפרכה יב

[פייגלשטאק' 36: 20]: הבעל אינו יכול להחליט, שאשתו הלכה ל'ערכאות' באיסור, דהרי יש מקרים ש'מותר לילך בערכאות', כגון להרשים 'תעודת לידה', 'תעודת מיתה' או 'מערידזש לייסענס' או 'דיווארס', או 'רשיון קבורה', ואין צריכין 'היתר ערכאות' על דברים אלו. וכן מותרת האשה לילך בעש"ג ולומר, 'איני נשואה עוד לאדם זה, היה לי 'מערידזש לייסענס' עמו, ועכשיו זה כבר לא קיים עוד, ועל חלק ה'ממונות' שבוה או ה'טשיילד סאפארט' נדון בבי"ד', אין זה 'הולכת בערכאות'. וכן אשה ששולחת 'לויצר לעטער' להבעל שיש לה טענות עליו, ורוצית לדון עמו בערכאות או בבי"ד, אין זה נחשב כ'הולכת לערכאות', מכיון שנותנת לו הברירה לדון היכן שהוא רוצה, ועל השאלה מדוע שצריכה להודיע שהיא מוכנת לדון ע"ז בעש"ג, זהו משום שעו"ד לא יכתוב בל"ז, וממילא א"א להאשים האשה שהלכה

לערכאות, דהרי נתנה הברירה ביד הבעל לילך לבי"ד, ולכן חייב הבעל לבא לדין תורה, כי הבי"ד צריכין לברר אם זה מקרי' הולכת בערכאות'.

כת. תגובתינו: הדברים מזעזעים עד דכדוכה של נפש, עד היכן שבן אדם זה מוכן להשפיל עצמו, מבלי להתבייש לפטפט שטותים והבלים כאלה, מהו ההגיון בעריכתו 'רשימה' מדברים שמותר לילך בעבורם ל'ערכאות': כ'תעודת לידה' וכו', בעוד שיודע היטב דאין המדובר מכל אלה שמונה והולך, דבכולם אין בהם שום 'דיון' כלל מה דהוי עיקר האיסור. וא"כ מהו מטרתו בזה, אם לא 'להכניס קלות וקרירות' בעון החמור ד'הליכה ל'ערכאות', שנפסק בשו"ע (ח"מ סי' כ"ו, ס"א) דהו"ל 'חירוף וגידוף' ו'ייקור אלילים', ו'הרמת יד בתורת משה' ו'חילול השם', לשונות שלא נמצא על שום 'חטא' אחר. וע"ז מטריח פוקר דגן להסית ולהדיח כאילו שאינו ענין חמור כ"כ, באשר ובכן: דהלא מותר לילך בערכאות לעשות 'תעודת לידה' או 'דרייווערס לייסענס'... ואין לך ל'יצנות' גדול מזה, האם 'זה' המדובר בנ"ד, בושה תכסה פניו.

כט. גם מה שמבלבל: שמותרת לשלוח 'לוייערס לעטער' שיבוא לעש"ג – או לד"ת... דאין זה נחשב כ'הולכת בערכאות' דהרי נותנת לו הברירה לילך לד"ת, הרי כל בר דעת מבין, דאם היתה רוצית לדון בבי"ד, היתה פונה ישר לבי"ד שישלחו לו 'הזמנה לד"ת', ואין שום מקום לשלוח 'לוייערס לעטער' שרוצית לדון בעש"ג... או בבי"ד. ואם משום שרוצית שהבעל יוכרח ע"ז לשלוח לה 'הזמנה' כדי שהיא תהיה ה'נתבעת' ולא ה'תובעת', האם קל בעיניו מש"כ ע"ז בשו"ע (ח"מ סי' כ"ו, ס"א) בשם מהרי"ק (שורש א'): שהעושה כן 'ראוי למתחו על העמוד', ורמ"ע מפאנו (סי' נ"א) כתב ד'בר מלקות הוא', וכ"כ אבן השוהם (סי' נ"ט – ס"ב). ואיך מרhib להצהיר להיפך מדבריהם: ש'מותרת לעשות כן'. [ועי' בית ישראל (עדעלין ח"א, סי' קס"ה), דכשהנתבע תובעו לבי"ד על הליכתו בעש"ג, לא אבד ע"ז 'זכות נתבע'].

ועוד – והוא העיקר, דאטו אנו דנים על כה"ג: כשהאשה שולחת לו 'לוייערס לעטער' ונותנת לו 'הצעת בחירה' בין עש"ג ובי"ד, הלא אנו דנים בכ'שהלכה ישר לתובעו בעש"ג' תביעות ממוניות ועל הילדים, ולא רק שלא נתנה לו שום הצעה לבי"ד, אלא ש'התדיינה' עמו שם, מה שעלתה לה להפסידו הון רב, בין על עצם ה'תביעות' ובין על 'הוצאת עו"ד'. ופשוט דבכה"ג אין עליו שום חיוב לשלוח לה הזמנה לד"ת על מה שהלכה בעש"ג, דמאחר שהרימה ידה בתורת מרע"ה בשאט נפש להתדיין עמו בעש"ג מבלי לקרותו לד"ת, הרי גילתה דעתה שבועטת בתורת מרע"ה ורוצית ב'חוקי עכו"ם'. וכבר כתבו הפוסקים: דנתבע בעש"ג אינו חייב לקבל רשות להשיב שם על תביעות התובע, דהרי הוא מוכרח ע"ז, וגם אינו חייב לתובעו לבי"ד על כך, דהלא הכל יודעין שאסור לדון בעש"ג, עי' כנסת יחזקאל (סי' צ"ז), ברכת יוסף (ח"מ, סי' כ"ג), תשורת שי (קמא, סי' קס"ב), אורחות המשפטים (ח"א כלל כ"ג, אות י"ג), שרגא המאיר (ח"ח, סי' ק"ב) ועוד.

ל. ואף להסוברים דאם הנתבע בעש"ג לא תבע את התובע לד"ת על הליכתו שם, אז אינו יכול לתבוע את הפסידו בעש"ג, משום דהו"ל כמו שהסכים להמשיך להתדיין בעש"ג, עי' מהרש"ם (ח"א, סי' פ"ט), אהל יהושע (ח"ב, סי' ל"ח) ועוד. [מלבד דזה אינו מגרע כלום מחומר 'פשעה' דהליכתה בעש"ג, גם] פשוט, דזהו רק כשיש סיכוי כלשהו שתפסיק עי"כ תביעתה בעש"ג, ותבא לד"ת. אבל כשאין שום סיכוי לזה וכמו בנ"ד, דהנשים הולכות בעש"ג בשאט נפשם ובכוונה תחילה: לקבל שם ע"פ חוקות עכו"ם 'חצי רכוש בעלה' או 'מזונות', בידעם היטב שאין זה מגיע להם ע"פ 'דין תורה' כלל, ורק משום כך הלכו להגוים... ואין שום הו"א שיבאו לבי"ד טרם שיקבלו שם מה שרצו, [ידוע לנו מקרים רבים מנשים שהלכו בעש"ג לקבל שם 'שלא כדין', ש'סירבו' לענות על 'הזמנת בי"ד' שיבאו לד"ת, ואילו להיפך אין ידוע לנו אף מקרה אחד]. בכה"ג ודאי דאין הבעל צריך לבא אח"כ לד"ת על 'תביעת גט', טרם שתשלם לו מה שהזיקתו בעש"ג.

ועוד פשוט, דאף להסוברים דאם הנתבע בעש"ג לא תבע את התובע לד"ת על הליכתו שם, אז אינו יכול לתבוע את הפסידו בעש"ג, משום דהו"ל כמו שהסכים להמשיך להתדיין בעש"ג וכנ"ל. זהו רק בגוונא כשהנתבע תובעו לד"ת [אחר גמר כל הדיון בעש"ג] על הפסידו. אבל כשהנתבע לא תבעו לד"ת ע"ז, אלא שהתובע בעש"ג חזר ותובעו אח"כ לד"ת, וכמו בנ"ד: שהאשה לאחר שהשיגה בעש"ג כל מה שרצתה, היא באה במקלה ותרמילה לבי"ד כ'עגונה' כאובה ומרודה, ותובעת אותו לד"ת על 'מתן גט'... בכה"ג כשהבעל הוא ה'נתבע', ודאי דכו"ע מודים דיכול לומר 'קים לי' כהסוברים שאיני צריך לבא להתדיין עמה בד"ת, טרם שתשלם לי ההזיקים שעשתה לי בעש"ג, ולית דין ולית דיין שיכולים להכריחו לבא עמה לד"ת טרם כן, והדן בניגוד ל'קיי"ל' הוי 'טעות בדבר משנה' דקימ"ל ד'הדין חוזר' ואכמ"ל.

וא"כ 'מהו הבירור' הנצרך לעשות כאן אצל בי"ד, אם יש להאשה דין 'הולכת בעש"ג', [וכאילו ש'צריכים לברר' אולי הלכה שם רק עבור קבלת 'תעודת לידה'... מה שהתרמית וה'שקר' שבטענה זו גלוי היטב מאוד: לפרוש בזה פח יקוש להבעל התמים, שיחשוב שאין לו מה 'להפסיד' מזה, כאילו שכל מה שעליו לעשות, הוא רק: 'להודיע להדיינים' שגזלתו בעש"ג, ואז ודאי שיחייבוה להחזיר לו את שלו...]. בעוד שהדבר ברור מכל הצדדין וצדי צדדין: שאינו חייב לבא לבי"ד טרם שמשלמת לו מה שהפסידתו בעש"ג וכנ"ל. וגם בעוד: שמעולם לא אירע עוד שפסקו כן, אף אם סירבה ל'הזמנת בי"ד', וא"כ הרי אכן יצא לו מהליכתו אצלם 'הפסד ברור'.

הפרכה יג

[פייגלשטאק' 40:00]: הדין ד'אין נזקקין בד"ת לההולך בערכאות' ל"ש רק כ'שהתובע הפסיד' בעש"ג, אבל כשזכה שם, ואח"כ בא לבי"ד לידע אם זכה כדין בעש"ג, שפיר 'נזקקין לו' כמבואר בשו"ע (ח"מ סי' כ"ו, ס"א). לכן כשאשה הלכה בעש"ג וזכתה בנכסים שרצתה, וגם 'הספקת הילדים' ו'משמורת הילדים' שרצתה, ואח"כ באת לבי"ד, ודאי דבי"ד

נזקקין' לה, כיון שלא 'הפסידה' בעש"ג, זהו הלכה ברורה בדברי הרמ"א, ולכן אין הבעל יכול לומר ד'אין נזקקין', משום דזה 'תלוי בדעת הבי"ד' לקבוע בזה, אם הוא צריך לבא לד"ת עבור הגט או הנכסים שהוציאה ממנו בעש"ג, ואין שום טעם מדוע שבי"ד לא יזדקקו לה.

לא. תגובתינו: זהו טבעת נוסף ב'שרשרת השקרים', מה שה'הפכפכן' דנן מנסה למכור להשומעים התמימים, בעוד שאין לדבריו שום אחיזה ב'מציאות' המקרים על 'מה' שאנו דנים. הוא מנסה להעמיד פנים כאילו דהאשה כשתובעת את בעלה לבי"ד לאחר שגזלתו בעש"ג, הוא בהמטרה.. 'לדעת אם מה שקיבלה בעש"ג הוא כדין', וכך רוצה ה'נוכל' דנן להוליך שולל את הבעל, שיבא לבי"ד להוכיח 'שהוציאה ממנו שלא כדין', וכאילו דאז יחייבה להחזיר לו את שלו.. בו בזמן דהכל הוא 'שקר' גלוי, דאם היתה 'רוצית לדעת' זאת נכאילו ש'אינה יודעת' דהוי 'גזילה' ו'שלא כדין', בו בזמן דרק 'משום כך' הלכה שם, הרי יכולה לישאל זאת מת"ח, ומהו ההגיון שתזמין 'אותו' לד"ת במטרה 'רצונה לדעת'..

הכל יודעים שהסיבה היחיד מדוע שתובעתו בבי"ד, אינו בהמטרה 'לדעת אם מגיע לה מה שגזלה בעש"ג', רק: על 'קבלת גט' מה שלא יכלה לקבלה שם, ולדאבונינו הגדול הבי"ד מעלימים את עיניהם ואוטמים את אזניהם מצעקת הבעל שגזלתו, ונתקיים בנו מאה"כ (קהלת ג', ט"ז): 'מקום המשפט - שמה הרשע, ומקום הצדק - שמה הרשע'. ו'נוכל' זה רוצה להשיא להבעל שיפקיר את עצמו וכל אשר לו בידי אכזרים המעוותים את כל הישרה, ושיהיה בגדר 'שוטה המאבד מה שיש לו'. וכבר הוכחנו לעיל (הפרכה י"ב) ובמכתב הא' (הפרכה ה') מבוסס ע"פ המון 'מקורות' איתנים, דברור כשמש: שאינו חייב לבא לבי"ד להתדיין עמה על מתן גט, טרם שמשלמת לו כל הזיקיו שעשתה לו בעש"ג עד פ"א, אדרבה הסכמת כל הפוסקים: דאף מתירין לו לישא אחרת בכה"ג, שיוכל למנוע ממנה גט עד שתחזיר לו את שלו, וד"ב.

הפרכה יד

[פייגלשטאק' 42: 35]: כשאשה הולכת בעש"ג עבור 'קאסטעדי' א"א לעשות כלום, כי העש"ג אינו מכיר בפסק בי"ד בענין זה, וממילא אין מזה שום שייכות להגט.

לב. תגובתינו: מלבד דפשוט, דמה ש'אי אפשר לעשות כלום' אכתי אינו מצדיק 'רשעתה', שיתחייב משום כך ליתן לה גט. מלבד זה הרי דבריו 'שקר', דהרי אכן שפיר 'יש מה לעשות', והכי אי אפשר לומר לה: שטרם שתחזיר לבעלה גישה להילדים באופן המקובל ביושר, לא תקבל גט, דהרי מה שזכתה בעש"ג בהילדים יותר מן הרגיל, הוא ע"י האשמות של שקר [כאילו שהוא מזיק להילדים וכו'], לא גרע מאשה שזכתה בעש"ג ב'נכסיו' בניגוד להלכה, אדרבה עדיף מזה טובא, דאין לך כאב יותר לאדם מ'גזילת ילדיו' [דקשה הרבה יותר מ'גזילת ממונו'], דלהלכה ברור כשמש: שמותר לו לעכב ממנה גט עד שתחזיר לו את שלו, וליכא שום חולק ע"ז וכדביארנו במכתב הא' (הפרכה ה'). וא"כ כש"כ בהנוגע כלפי ה'ילדים' ודאי דהדין כן, וממילא אין כח לשום בי"ד לפסוק לו אחרת, וכיון שידוע שאכן יפסקו אחרת, אינו חייב לבא לבי"ד כלל, [וזולת עם נוסח שט"ב ל'דין גמור' המוצג בפקנס בי"ד (רישום 1010) וכדלקמן (אותיות: ל"ח, וס"ב)].

הפרכה טו

[קאהאן' 48: 20 כ'מענה' על דברינו במכתב א' (הפרכה ו')]: שהוא 'משקר' באומרו: דהנשים אינם יודעות שאסור לילך לערכאות, דהרי לא למדו מס' סנהדרין... דהלא כולם יודעים זאת מרש"י ריש פרשת משפטים, מגיב]: אני על משמתי עומד, כי הבעל אינו יכול לקבוע אם הליכתה לערכאות היה 'שלא כהלכה' או לא, כמו שציטטתי דברי הח"ח (זה 'שקר' שלא ציטט דבריו) כמשנה ברורה (סי' נ"ג) [סקפ"ב] שכתב: דכיון דאיסור עש"ג נשתכח אצל הרבה, א"א לפסלו מלהיות שליח ציבור, זולת בגזל ממון חבירו הוא פסול להיות ש"צ, כמדומני דאם המ"ב כבר כתב לפני מאה שנה, דהולך בעש"ג יכול להיות ש"צ, אז כש"כ דכהיום 'נזקקין בד"ת' לאשה שהלכה בעש"ג.

לג. תגובתינו: דברי 'שקר' דנן, הם מופרכים מ'חמשה' פנים, ואלו הם: ראשית, דפשוט דמש"כ המ"ב: להכשיר ש"צ שהלך לערכאות, משום דאיסור 'ערכאות' נשתכח מהרבה בנ"א, לא נאמרו רק כלפי אותן האנשים מי 'שהאיסור נשתכח מהם', וכמש"כ: 'ואפשר שהוא שוגג בדבר', [כמו שהיה מצוי ב'עמי הארץ' שדרו בכפרים או בעיירות קטנים, וכמש"ג מהרש"ג (ח"ג, סי' ע"ט)], אבל בשו"א לא כיוון להכשיר לש"צ, גם מי שאנו יודעים בו: שהלך לערכאות למרות שידע מהאיסור, דאין שום הגיון בדבר להכשירו משום ש'אחרים' אינם יודעים מהאיסור, וז"פ לכל בר דעת והולך ישר.

וממילא פשוט, דכיון דזהו 'מציאות' גלוי מה שא"א להכחיש בשו"א: דכהיום אכן הו"ל 'איסור ערכאות' דבר ידוע ומפורסם לכל, ואף ל'תינוקות' וכש"כ ל'נשים מבוגרות', שכולם יודעים כבר מילדותן דברי רש"י (ריש פרשת משפטים) בגדול חומר ה'איסור' דהליכה בערכאות' אף בדבר שהם דנים כ'דין תורה', [וכש"כ בדבר שהם דנים ל'היפך ד"ת' וכבנ"ד, שמוציאות 'חצי רכוש הבעל' ע"פ חוק 'איקוול דיסטריביישן', או 'מזונות למורדת' וכדלקמן (אות ל"ו)], א"כ בודאי שחל עליהן הדין ד'אין נזקקין' בכל תוקפה.

וא"א אין לך 'שקר' גדול ממה ש'קאהאן' דנן רוצה לחפות על הנשים ההולכות בערכאות, עם דברי מ"ב הנ"ל, בעוד שהוא יודע היטב מאוד, דלאו משום 'חסרון ידיעת איסור ערכאות' הן הולכות לשם, אלא משום ש'יודעות' ששם יוכלו להוציא מבעליהן מה שלא יוכלו להוציא מהם בד"ת, וגם 'יודעות היטב' שהבתי דין ישתקו ע"ז. [שו"ר שכ"כ בפשיטות במנחת ראובן (או"ח שם, על דברי המ"ב) וז"ל: וכיום איסור זה ידוע לכל יודעי דת, שאין ללכת לערכאות שאינם דנים ע"פ תורה, ולפיכך ההולך לערכאות פסול לש"צ כל השנה כולה' עכ"ל], וד"ב לכל הולך ישר ומבקש אמת.

לד. שנית, דמלבד זאת צריך לדעת, דה'סיבה' מדוע שהמ"ב כותב דאיסור ערכאות נשתכח בימיו מהרבה בנ"א, ל"ש כלל בימינו. דזה לא היה שייך רק בימיו, משום שהיה 'אסור ע"פ החוק' על ה'בתי דין' ברוב מדינות 'איראפא' להוציא 'כתב התראה' או 'כתב סירוב' נגד מי שהלך בערכאות. [דכ"כ: שו"מ (תניינא ח"ד, סי' קנ"ב), מהרש"ם (ח"א סי' פ"ט, ד"ה ולכאורה), ערך ש"י (חו"מ סי' כ"ו, ס"ד ד"ה והנה), הובא באפרקסטא דעניא (ח"ג, סי' רע"ד) עי"ש], ד'זהו' מה שגרם בימי קדם שהדבר 'נפרץ' אצל ההמון, בהיותם יודעים שע"פ ה'חוק' לא יכלו הבתי דין לצאת נגדם בפומבי. וזהו מלבד מה, דכיון דה'שליח ציבור' כהיום משמש רק כ'סדרן' שהציבור יתפללו ביחד (וגם כ'מנגן'), שונה מבימי קדם שהיו 'מוציאים את הרבים את יד' בתפילה', עי' חת"ס (יו"ד ח"ב, סי' שמ"ה ד"ה ולא), לפיכך אין קפידא כ"כ במהותם, ואיה"נ דעל 'בעל תוקע' או על 'קורא המגילה', ודאי דהקפידו גם בימיהם שלא יהא מי שהולך בעש"ג].

משא"כ כהיום, דאכן מותר להבתי דין ע"פ ה'חוק' להוציא 'כתבי התראת ביי"ד' וכן 'כתבי סירוב' נגד מי ש'הולך בערכאות', וכמו שאנו רואים מעשים בכל יום: שמוציאים 'התראות' ו'סירובים' [נגד 'גברים'..]. א"כ נמצא דמה שהדבר 'נפרץ' כהיום אצל הנשים, אינו מחמת שידי ה'בתי דין' כבולים באזיקים ע"פ ה'חוק' מלמחות בהם בפומבי כמו בימי קדם, אלא אדרבה זהו ב'אשמת הבתי דין': שמעלימים את עיניהם מלמחות בנשים המתפרצים בזה. ואחרי כל זאת עוד יש לו ל'קאהאן' דנן ה'עזות' וה'חוצפה' לנצל במצח נחושה את 'רשעת עצמו' [במניעת הוצאת 'סירובים' על נשים ההולכות בערכאות] שישמש עוד כ'לימוד זכות' עליהם, עם ה'שקר' הגס: באשר ובכן ש'אינם יודעות' מהאיסור... בו בזמן שאין כאן 'חסרון ידיעה' כלל, אלא דיש להם 'ידיעה ברורה': שהבתי דין ישתקו על זה ועוד יחפו עליהם וכו"ל (אות ל"ג), אוי לו ל'קאהאן' ולחבריו ה'רפורמים' [המתחפשים עצמם כ'ארטאדוקסים'], כשיתבעו להם לעת"ל ע"ז.

לה. שלישית, גם מה שחידש 'מה מצינו' מעצמו, דכמו דהולך בעש"ג 'כשר להיות ש"צ', ה"ה ד'נוקקין לו בד"ת', וגם דן 'קל וחומר' מעצמו: כאילו דהמצב כהיום הוא כש"כ מהמצב שמלפני מאה שנה. אבל דבריו הם 'גילוי פנים בתורה שלא כהלכה' שע"ז אמחז"ל (אבות פ"ג, מ"א): ש'אין לו חלק לעוה"ב', דכדרכן של בדאין הוא מנסה להסב את דעת השומעים לענין אחר, כאילו שאנו דנין כאן על השאלה: אם אשה שהלכה בעש"ג כשירה להיות 'שליח ציבור'.. [מה שזה היה מתאים היטב למהותו ה'רפורמי' שגם נשים משמשות אצלם כש"צ]. הרי אנו דנים כאן אם 'נוקקין לה בד"ת' טרם שמשלמת לבעלה ההפסידים שגרמה לו בעש"ג, ובזה הרי הדין ברור: ד'אין נוקקין' למי שהלך בעש"ג, טרם שמשלם להנבע את הפסידיו, וכדהבאנו המון מקורות ע"ז במכתב הא' (אות י"ב), אף אם לו יהא: ש'כשר להיות ש"צ'.

דהרי דין זה ד'אין נוקקין' בד"ת ל'תובע שהפסיד בעש"ג להנבע' טרם שמשלם לו הפסדיו, אינו תלוי ב'התפרצות' הדבר [כמו בכשרותו לש"צ]. דהרי מה ד'אין נוקקין' בד"ת לתובע בעש"ג שהפסיד שם להנבע שלא כדין, אינו רק מטעם 'קנס' על 'עבריינותו', שנוכל לומר דבהיותו 'שוגג' אין מגיע לו 'קנס', [דרק כשהתובע הפסיד בעש"ג אנו זקוקין לטעם זה], אלא [גם] מן הטעם הפשוט: ד'לא יהא החוטא נשכר'. ולכן פשוט וברור דכל עוד שה'גזילה' מונח תחת ידו, אין בעל דינו חייב לירד עמו לד"ת, דאף אם נחשביהו כ'אונס' [או כ'שוגג'] מחמת שהדבר 'נפרץ' [מה שז"א בימינו וכו"ל (אותיות: ל"ג, ל"ד)], אכתי אין זה פוטרו מלשלם להנבע מה שהפסידו, וכמש"כ במכתבינו הקודם (אות ט"ו).

וכ"כ להדיא מהרי"ק (פסקים, סי' כ'): דתובע שקיבל 'היתר ערכאות' בטעות בערמה ובכהלה, הגם שאינו אשם בדבר, עכ"ז מחויב להחזיר מקודם הכל כמקדם, ורק אח"כ צריך הנתבע לילך לבי"ד, וכן פסק רדב"ז (ח"א, סי' קע"ב): דתובע שקיבל 'היתר ערכאות' שלא כדין, חייב לפרוע להנבע את הוצאותיו עי"ש. והיי"ט דשום פוסק לא כתב בדמקומות דה'הליכה בערכאות נפרץ' אזדה לה הדין ד'אין נוקקין' בבירא, ואכן חייב הנתבע לירד לד"ת עם התובע טרם שמשלם לו את הפסידיו, מדוע, משום דזה אינו נכון כלל וכדבר האמור.

לו. רביעית, דהיכא שהתובע הוציא בעש"ג מן הנתבע ממון, מה ד'ברור דהוי שלא כדין' [ואינו מוטל ב'ספק' כלל], הרי הוא 'גזול' גמור, ואכן פסול להיות ש"צ אף בכל ימות השנה, וגם פסול לעדות גם בזמנינו אף לדברי המ"ב, עי' שיח שמואל (פ"ה סכ"ד, הערה ל"ב), שכ"כ על דברי המ"ב הנ"ל גם בשם הגר"ח קנייבסקי ואכמ"ל.

וא"כ בנ"ד: שהאשה הוציאה מבעלה בכח ערכאות 'חצי רכוש' [ע"פ ה'חוק' של 'איקוועל דיסטריביושן'], דברור כשמש לכל בר בי רב דחד יומא: דהוי 'שלא כדין' גמור. [וכן להוציא 'מזונות' לעצמה, מה דע"פ הלכה אינו מגיע 'מזונות' ל'מורדת', עי' רמ"א (סי' ע', סי"ב. וסי' ע"ז, ס"ב). וליכא שום חולק ע"ז, זולת פוקרי ה'רבנות ה'רפורמי' רבותיו של 'קאהאן' דנן, שמחליפים ד"ת בדברי הבאי ומבלבלים דמגיע לה 'מזונות' מדין 'מעוכבת להנשא מחמתו', תוך שהם מעלימים עיניהם דדין זה ל"ש רק במי שהוא 'חייב לגרש' מן הדין, דבהכי מיירי מהרי"ט (ח"א, סי' קי"ג), ואכמ"ל].

ולא יבואו לבלבל, דהלא יש מקרים כשאכן יש להאשה תביעות על 'חלק מהנכסים', כגון בטענת 'נכסי מלוג' וכדומה, דז"א, חדא דטענת נ"מ מתחיל 'בשעת הגט' ולא קודם לכן כלל, וכמש"כ טו"ז (סי' ע"ז, סק"ז), וז"ל ב"ש (שם, סק"ז): 'דאם אינו רוצה לגרשה' [כבנ"ד שאינו רוצה לגרשה עכ"פ לא טרם שמשלמת לו הפסידיו] ואנן לא כייפינן ליה, אין מוציאים ממנו כלום' עכ"ל. ואף דיש חולק ע"ז, מ"מ ברור דהבעל שיש לו דין 'מוחזק' [בין על הנכסים] דהרי קימ"ל ד'תפיסה בכח עש"ג' לא מהני למשווייהו כ'מוחזק', ובין כלפי 'מתן גט' כמבואר בפוסקים עי' ב"ש (סי' ט, סק"ג), ממילא פשוט דיכול לומר 'קים לי' כהטו"ז והב"ש, שאם מקפחים אותו מזה הו"ל טעות בדב"מ וחוזר. ועוד, דעכ"פ כשהבעל מוכן להתדיין עמה ב'דין גמור', אלא שהבי"ד ממאנים בזה, ודאי דיצא יד"ח לכל הדיעות, וזפ"ב]. ונמצינו דאין שום 'התחלה' כלל ל'ראייתו' מדין 'כשרותו לש"צ', דהרי בכה"ג כבנ"ד, אכן פסול להיות ש"צ מדין 'גזול', וזפ"ב.

לז. וחמישית – והוא עיקר גדול כשלעצמה, דאף אי הוי יהיבנא ליה ל'קאהאן' דנן ככל טעותיו, [ולרגע קט היינו מסכימים לדבריו, דלהלכה אכן 'נזקקין לד"ת' לאשה על 'תביעת גט', אף כשגזלה מבעלה בכח עש"ג, וכאילו דדין 'אין נזקקין' לא נאמר על נ"ד, מה שז"א וכן"ל (אותיות: ל"ג – ל"ו), מ"מ נוכיח טשטושיו ב'דרך את"ל' דאף אם לו היה כן]. דהרי אף לולא הדין 'אין נזקקין', אין הבעל חייב לבא לד"ת על 'תביעתה לגט', דהרי כיון דאנו דנים מבעלים ש'אינם רוצים לגרש', יהיה מאיזה טעם שיהיה, אי משום ש'רוצים בנשותיהם', או משום ש'רוצים ברכושם' שגזלו מהם, בין כך ובין כך הרי הדין ברור בתרומתו: דאינם חייבין לגרש לכו"ע וכמבואר לעיל (הפרכה ב').

וא"כ תינח בימי קדם, שהיו לב הגברים סמוכים ובטוחים על ישירות וצדקת ה'דיינים', שח"ו לא יפסקו לו 'חיוב גט' שלא כדין, [או אפילו 'המצלה' או 'ייעוץ' שיגרש וליתן זאת 'בכתב' ביד האשה], דהוי 'כפיה' גמור הפוסל הגט לכו"ע וכמבואר ב'קיצור דיני מאיס עלי' (אות ד') [מוצג ב'פנקס ב"ד' (רישום 1095)]. דמהאי טעמא נמנעו הבתי דין [עד לפני עשרים שנה] שלא לשלוח 'הזמנות' על 'תביעת גט', ואף כשהבעל בא לפניו מרצונו, לא היו מחתימים אותו ב'שטר בירורין' על 'תביעת גט', ואצ"ל שלא הזכירו שמץ מזה בה'פסק שבכתב'. [אלא דבמקרים שהיה נראה להם באמת, שזהו ל'טובתו' של הבעל שיגרש, היו מפייסים ומייעצים אותו על כך בצענה בינו ולבין עצמם שלא בנוכחות אשתו, ולא זולת], ודאי דלא היה לו שום בעיא לבא לפניו, דהרי נכון לבו בטוח שלא יעשו 'שלא כתורה' ואין לו מה להפסיד מזה.

לח. אבל כהיום [בעשרים שנים האחרונות], שה'בתי דין' נתדרדרו לדאבוננו הגדול מדחי אל דחי, עד שאבדו כליל את מהימנותם אצל הבעלים, [והסיבות העיקריות: שנתעוורו מ'שוחד' נגיעתם להרבות הגיטין שמרוויחין מזה הרבה, לכן נתפתו לילך שולל מהבליהם של 'הרבנות', כאילו שתורה חדשה יצא בימינו: ש'גט מעושה' כשר ח"ו, ואכמ"ל], והרהיבו להתחכם על מנהג הבתי דין שמקודם. והתחילו לשלוח 'הזמנות' ול'החתים שט"ב' ולהוציא 'פסקים' בכתב על 'נתינת גט', בניגוד למנהג רבותינו מדור הקודם, ובניגוד להלכות קבועים מגדולי הפוסקים מדורי דורות. והדבר ברור לו בלי שום צל ספק, דאם האשה תתעקש עצמה על גט, אז בטח יסתיים הדבר: שיטילו עליו 'לחצים' שיכריחוהו לגרש באופן המנוגד מדעת 'רוב מנין ובנין', דהרי ככה מסתיים 'תמיד' ממש בלי שום יוצא מן הכלל, כשהיא מתעקשת על גט.

וכיון שה'תוצאה' מזה הוא: שיכשיל את אשתו [ואת בעלה השני ע"י 'גט פסול'] עם האיסורים החמורים ד'אשת איש' ו'ממזרות', ממילא פשוט, דלא רק: ש'אינו חייב' לבא לבי"ד על 'תביעת גט' [כשאנו רוצה לגרש], אלא דאף 'אסור' לו לילך אצלם, מכח לתא ד'לפני עור לא תתן מכשול', זולת עם ה'שטר בירורין' לדין גמור' ע"פ הנוסח שהצגנו ב'פנקס ב"ד' (רישום 1010). ואם הבי"ד יאיימו [או יציאו עלין] 'סירוב' או 'היתר ערכאות' בשביל 'חטא': שרוצה לציית ל'דין תורה', ואינו מוכן לילך שולל אחר דרכיהם החדשים והנילוזים אשר לא שערו רבותינו, הרי הם 'מוציאי שם רע שאין להם חלק לעוה"ב', ו'סירוב' כזה אין לה שום תוקף כלל וכדמובן לכל בר דעת. בקיצור, אף לולא הדין ד'אין נזקקין' לד"ת למי שהלך בעש"ג, ג"כ אין הבעל חייב לילך לד"ת [כשהבי"ד ממאנים לדונו 'כדין'], וזפ"ב.

הפרכה טז

[קאהאן' 50:50]: המהר"ח או"ז מתיר לילך לעש"ג להציל עצמו, ואם האשה קיבלה 'היתר' לבקש 'ארדער אוו פראטעקשן' נגד בעלה, אף שיתכן שהרב טעה ונתן היתר שלא כדין, מהו אשמת האשה, ובפרט שתביעת גט הו"ל בגדר 'סכנת נפשות' ע"פ פסק העין יצחק, ו'לאנדעסמאן' הראה לי בשם הרב... דמסרב גט חייב מיתה..

לט. תגובתנו: כבר הזכרנו במכתב הא' (אות י"ז): שהדבר ידוע #98 אחוז מן ה'אשמות' מה שהנשים מכניסות על בעליהן בבקשת 'ארדער אף פראטעקשן', הם 'שקרים' מה שהעו"ד או הטו"ר מלמד לה מה לכתוב, וא"כ מהו ה'לימוד זכות' עליה: שהיא 'חפה מפשע' משום שקיבלה 'היתר'. אטו אשה ה'משקרת להמורה' שבעלה 'מכה אותה' [לו יהא ע"פ עצת הטו"ר או עו"ד שלה], ועל סמך 'שקריה' היא מקבלת 'היתר' לבקשת 'צו הגנה', יוכל להאמר עליה שהיא 'חפה מפשע'.. האם יש מקום לומר, דמי ש'משקר' להמורה בשאלת 'איסור והיתר', ולפי תיאור ה'שאלה' הבנוי על 'מציאות שקר' הוא נותן 'פסק' של 'הכשר מסולף', מי הוא ה'רשע' כאן אם לא ה'שואל'. והאם באמת חושב 'קאהאן' דנן, שהשואל 'חף מפשע' דאשר ובכן הרי 'קיבל היתר ממורה', ואם אכן חושב כן, א"כ הרי כל מלה נוסף בזה הוא מיותר..

מ. מלבד זה נחוץ לדעת, דאפילו במקרים ד'מיעוט שאינו מצוי' שאכן אמת הוא: שהבעל 'מכה אותה' וכדומה, מ"מ כשאנו ב'דרך סכנה' ממש לחייה, ליכא שום היתר לפנות ל'פאליס' או לעש"ג, וכמש"כ מהר"ח או"ז (סי' קמ"ב). וחדשות, סי' ד'), [מה ש'קאהאן' דנן מזכירה, אלא שהשתמר מלציין ה'מראה מקום' כדרכו.. דהרי הוא ירא דכשייעינו בדבריו אז יתגלה שלא התיר רק כשיש 'חשש רציחה', עי"ש], אלא צריכה לקרותו לבי"ד על כך, וכמבואר בשו"ע (סי' קנ"ד, ס"ג), [ופלא איך ש'קאהאן' דנן שכח פתאום ה'סלאגאן' שלו הרגיל על לשונו חזור ושוב: ש'צריכין לילך לבי"ד'... וא"כ 'מהו ההיתר' על סמך דברי ה'מהר"ח או"ז' שהזכיר, תיקו].

מא. ויותר מזה, דאף בגוונא כשהוא מכה אותה באופן ד'סכנת חייה', לא הותר לה למסרו רק 'באותה שעה' בלבד כשהיא שנמצאת ב'סכנה ממשית' להציל את חייה, אבל ברגע שלאחריה [כגון כשהפסיק להכותה], ויש יכולת בידה לברוח משם, הו"ל פנייתה לבקשת 'ארדער אף פראטעקשן' [להשליך אותו מן הבית מטענת 'פחד על להבא'] בגדר 'מסירה' ממש, עי' מהר"ם (ד"פ, סי' תתקצ"ד), רמ"א (שו"ת, סי' פ"ח), חוות יאיר (כללים, אות י'), מהרש"ם (ח"ג, סוס"י קפ"ו), מי יהודה (ח"ב, חו"מ סי' י'), זכרון יהודה (ח"ב, סי' קפ"ח), ודברי גאונים (כלל ס"א, אות ד').

מב. ואף יותר מזה ברור, דאף בכה"ג כשהוכרחה למסור עליו 'בשעת הסכנה' ממש ועשתה כן ב'היתר', ג"כ מחוייבת לבטל מעליו את התלויה תיכף ומיד לאחר שברחה משם ויצאתה מכלל 'סכנה' ממשית וכמש"כ תשורת ש"י (קמא, סוסי"רע"ג), ומשנה"ל (חי"ד, סי' נ"ד – נ"ו, קפ"ב, קפ"ג, קפ"ז – קצ"ד, רכ"ב, ר"ס, רס"ג, רס"ב, רס"ד). והרי המציאות היא שאינן עושות כן, וא"כ הרי חסרים כל התנאים הנצרך בזה. ופשוט, דאף אם קיבלה 'היתר מסולף' ממורה בניגוד ל'תנאים' הללו, אין זה מצדיק אותה כלל, כי הדבר מוטל 'עליה' לתקן המעוות ד'אדם מועד לעולם' וכדהבאנו לעיל (הפרכה ט"ו) מדברי מהרי"ק ורדב"ז שכתבו כן להדיא ע"ש, ודלא כדברי 'קאהאן' דנן כאילו שהיא 'חפה מפשע'.

מג. על יתר דבריו של 'קאהאן' דנן, מש"א בשם העין יצחק בגדול החיוב ליתן גט למורדת, וכאילו דהוי בגדר 'פיקוח נפש', הרי מכיון שכדרכו אינו נותן 'מראה מקום' לדבריו, לא נתטפל בזה, וברור שאם אכן כתב כן אין זה נוגע לנ"ד, וכן מש"א בשם גדול פלוני הפלגת גדול הרשעות לעכב גט, אין כדאי להגיב על זה, דפשוט דה'הלכה' לא ישתנה ע"י 'אימרות פורחות', מה שכל 'שקרן' יכול לייצר 'אימרות' כפי חשקו ורצונו, ולתלותו על גדול פלוני או צדיק אלמוני.

ובפרט כשה'מקור' לשמועה זו, נובע מ'לאנדעסמאן' הידוע לשמצה מן ה'הכאות בשו"טין' שהיה מתעסק ומתפרנס מזה שנים רבות [עד שהרבה מחבריו הבריונים נתפסו לכלא כידוע], וכבר יצאו הרבה מגדולי ישראל נגדו בשנת תש"נ, וחרצו משפטו: שכל גיטין שלו הם ב'חזקת פסול' [כמוצג ב'פנקס ב"ד' (רישום 1061)], ואיך ניקום ונסמוך על עדותו. ובפרט כשלאידך גיסא יש לנו 'פסק' ברור מכל גדולי הראשונים שכתבו להדיא להיפך הגמור מדבריו: שאכן 'מותר להבעל לעכב ממנה גט לעולם', והיעלה על הדעת שרבותינו הפוסקים הקדושים התירו דבר הגובל ב'רשעות' וב'רציחה' הם מלהזכיר. ועכ"פ זה מיהא ברור, שיש להבעל עמודים גדולים להישען עליהם, ובשו"א א"א לכופו להשתעבד ל'דיינים' שהחלטתם בנויים על 'אימרות' פורחות, שכפי ש'קאהאן' דנן מייצגם, הם בניגוד לה'הלכה' הברורה.

הפרכה יז

[פייגלשטאק' 55: 35]: בעל שאינו עונה להזמנת ב"ד הוא 'מחלל שם שמים'.

מד. תגובתינו: זהו רק כשהבי"ד מוכנים לדונו ע"פ דין תוה"ק, ואינם מקפחים ממנו את זכויותיו מה שהתוה"ק מעניק לו, אבל לא כשהם מקפחים אותו מהם, דאז אינם 'בית דין' כלל, אלא 'כנופיית אלמים' שייסדו להם 'ביזנעס' להרבות הון ע"י ריבוי גיטין בהחרבת בתי ישראל וטמיון ילדי ישראל בגשמיות ורוחניות רח"ל. וכגון כשהבעל מעמיד עצמו על 'דין גמור', והם אינם רוצים לדונו על דרך זה, משום שרוצים לחייבו בגט שלא כהלכה, [וכש"כ כשהם שותקים על הליכת האשה ב'ערכאות', דאין לך 'מחללי ש"ש' יותר מהם כמש"כ הח"ח כדלקמן], אז אין הבעל 'מחלל ש"ש', אלא הבי"ד הבוגדים בתפקידם, הם ה'מחללים ש"ש', וכש"כ כשמתירין לה לילך בעש"ג בשביל כך, ועאכ"כ כשמוציאים עליו 'סירוב' בשביל כך, דהם 'מוציאי שם רע' שאין להם חלק לעוה"ב וכנ"ל (אות ל"ח) ולקמן (הפרכה כ"ה) ע"ש.

הפרכה יח

[פייגלשטאק' 58: 10, על השאלה: אם הבעל יכול לענות על הזמנת ב"ד: 'שהוא רוצה לילך לבי"ד אחר':] מקודם צריך לילך לבי"ד המזמין, ואינו יכול להחליט בעצמו שלא לבא לאותה ב"ד, דזהו 'מחיקת חלק משו"ע', כי הבתי דין יריבו זע"ז מי שגובר על מי, ואין שום הלכה הקובע מי שצודק בזה.

מה. תגובתינו: כדאי לעמוד על מה שקבע: ש'הבתי דין יריבו זה עם זה', ולא חלי ולא הרגיש דבזה מפריך את טענותיו ש'צריכין לילך ל'בית דין', דאם הם אנשים זולים המריבים זה עם זה על קבלת הנידון, איך הוא רוצה לשכנע את הגברים, שהמדובר מ'אנשים מכובדים וישרים' שיכולים לסמוך עליהם שבטח יעשו הכל ב'ישרות'... וזהו מלבד מה שמתעלם כליל, דמה שה'בתי דין' מתעלמים מ'הליכת האשה לערכאות', 'זהו' מה דמהוה 'מחיקת חלק משו"ע' מובהק..

אבל מלבד זה, הרי האמת הוא: ש'דבריו הללו': כאילו 'שאין שום הלכה הקובע בזה מי שצודק בזה' מהוים 'מחיקת חלק מהשו"ע', דבודאי הנתבע זכאי ע"פ הלכה הברורה לענות על הזמנת ב"ד: שהוא מוכן לילך לבי"ד אחר, דזהו הלכה ברורה מה שכו"ע מודים בה: שהתובע הולך אחר הבי"ד של הנתבע, אף כששניהם נמצאים בעיר אחת וכמבואר בקונטרס 'משפטים כהלכתם' (פרק ג') המוצג ב'פנקס ב"ד' (רישום 5003), ובהכרוז (שם, רישומים: 1017, 1018), וביתר ביאור בקונטרס 'תקנתא מקלקלתא' (שם, רישום 5006). וממילא פשוט דכשהבעל עונה כן הוי 'ציית דין' גמור לכו"ע, ואם הבתי דין יריבו זע"ז, זה אינו באשמתו. ולא נמצא בשום פוסק מה שמצץ מן ה'שו"ע' החדש' שלו: שמקודם צריך הנתבע 'לילך' לבי"ד המזמין, ולהטיל עצמו בידי מתאלמים שיקפחוהו מכל זכויותיו, זולת מה'זכות' היחיד: 'ליתן גט'...

הפרכה יט

[קאהאן' 102: 20, מנסה להצטדק על ה'שקר הגס' מה שאמר במצח נחושה בפגישה הא', דדעת 'רוב הפוסקים' הוא: שעל 'תביעת גט' צריך הבעל לילך להבי"ד שבבחירת האשה..., ותקפנו אותו ע"ז במכתב הא' (הפרכה ד'), ותבענו ממנו בפומבי שיראה לנו 'פוסק' אחד האומר כן... וע"ז מפטפט]: 'אין שום נפק"מ אם ה'פוסקים' אומרים כן או לא, דהרי ע"פ 'שכל הישר ודאי' דיש להבעל סיכוי יותר להגיע ל'שלום' כשילך להבי"ד שהיא רוצית בהם'.

מו. תגובתינו: ראשית, הא לך איזה 'פנים' שיש ל'שקרן' דנן עם ה'אמתלא' שלו על ה'שקר' מה שאמר ב'שם הפוסקים': דכך הוא עכ"פ ע"פ 'שכל הישר'..., ע"ז מתאים היטב האימרא המפורסם: דעם 'אמתלאות' כאלו אין צורך עוד ב'פירוכות'..., ואכן נודע הדבר ב'הודאת בע"ד': דכל מה שהוא אומר בשם ה'פוסקים' מבלי 'מראה מקום' וכדרכו,

כוונתו: ל'שכל העקום' שלו.. שנית, דדבריו דחויין אף מה'שכל הישר', דאם ילך להבי"ד שע"פ בחירתה, אין לו שום סיכוי שיתחשבו עם טענותיו, דהרי הם 'משוחדין' ממנה ש'הכניסה להם הקעים', והאם יש הו"א שלא יפסקו 'כרצונה'.

[ואם ישאל מ'שהו דהלא 'טענה' זו יש בכל דיון: שהבי"ד הם 'משוחדין' להצד שבחר בהם, התשובה ע"ז הוא עגומה מאוד: דאיה"נ שכן הוא ה'אמת' המר, וא"א להכחיש או לברוח ממנה, ולפיכך יש להבעלי דין להעמיד עצמם על זכותם ל'דין גמור', ועל קבלת 'מהיכן דנתני', או לילך לבי"ד הדנים בחנם, דבל"ז אין ליתן בהם שום 'אימון', דשום 'בי"ד' או 'דיין' אף אם כגובה ארזים גובהם, אין בכוחם להכחיש או ללחום עם פסוקים מפורשים בתוה"ק (שמות כ"ג, ח'. דברים ט"ז, י"ט): 'כי השוחד יעוור' אף עיני 'חכמים' ו'צדיקים', וכש"כ כשאינם 'חכמים' ולא 'צדיקים' אלא אנשים פשוטים שהקימו להם 'ארביטרעישן קאמפאני', ויש להם 'נגיעות' רגילים כמו בכל שאר 'ביזנעס' שבעולם].

הפרכה ב

[קאהאן' 1:04:58]: רבינו ירוחם פוסק, דאשה התובעת גט, והבעל אינו רוצה בה, וגם אינו רוצה ליתן גט, כופין אותו אחר יב"ח לגרש, אולם אף כשהבעל טוען שהוא 'רוצה בשלום', הבי"ד הם 'בוחן לבבות' ויכולים לומר לו: 'שמשקר ובאמת אינו רוצה בשלום'.

מז. תגובתינו: ראשית דדברי רי"ו לא נאמרו רק בגוונא כשאין להבעל תביעות עליה [שגזלה ממנו בעש"ג ממון או ילדים], אז אם גם הוא 'מרד עליה' כופין אותו אחר יב"ח לגרש, אבל אף בכה"ג אם 'גזלה' ממנו בכח עש"ג, ודאי דלכו"ע מתירין לו לישא אחרת, ולעכב ממנה גט עד שתחזיר לו מה שגזלה ממנו וכדהוכחנו במכתב הא' (אות ל"ז).

מח. שנית – והוא העיקר, דלומר: שיש בכח הבי"ד 'להכחיש' את דברי הבעל שטוען שרוצה באשתו, ולומר לו: 'אנחנו משוכנעים שאתה משקר, ובאמת אינך רוצה בה', זהו 'תורה חדשה' מה שלמדוהו רבותיו הלצנים מה'רבנות הרפורמי', וכאילו דכשרות הגט אינו תלוי ב'רצון הבעל' רק ב'רצון הדיינים', ולא נמצא כן בשום פוסק, דהרי 'אימרא' זו יכולים לומר בנקל בכל מקרה, דכי מי יוכל להכחיש אותם 'שאינם משוכנעים בכך', ונפל בבירא הפסול ד'מעושה'.

אלא דבמקום שיאמר ה'אימרה' הרגיל על לשונם של הדיינים כשאומרים ה'אמת' מה שחושבים, והיינו: ש'נישואין אלו כבר חלפו ועברו' [דיס מערידזש איז אווער], וכמו שאמר 'פייגלשטאק' דנן וכו"ל (הפרכה ב'), כלומר דאף אם הבעל אכן 'רוצה באשתו' באמת, אין שומעין לו, מדוע משום ש'היא אינה רוצית בו', והוכחנו (שם) הפרכת 'מימרא' זו מכה"ת. הרי 'קאהאן' שיודע כבר שיש 'מעקבים' אחר דבריו וכבר נכוח מזה, לכן שינה את טעמו וחדש: שהבי"ד יכולים 'לבחון לבבות' [במדריגת 'מורח ודאין'..] להכחיש דברי הבעל ולקבוע שהוא משקר, ושבאמת 'אינו רוצה באשתו', ואח"כ הוא שולף מכיסו את דברי רבינו ירוחם, דבכה"ג כש'מרד בה' מותר לכופו לגרשה.

ונראה בעליל, שבזה הוא רוצה להמתיק את השטותים וההבלים מה שאמרו בפגישה הא', כאילו דאף כשהבעל אומר ש'אינו רוצה לגרש', מ"מ כל מי 'שמאמין שבאמת אכן רוצה הוא בפנימיותו לגרש', מותר לו לביישו ולרדפו על שאינו מגרש, וכיון שהוכחנו במכתב הא' (הפרכות: י"ב, וט"ו) ה'בורות' המובהק שמונח ב'מהלך' זה, המופרך מדברי כל הפוסקים עי"ש. לכן מנסה לעשות כאן 'נוסח חדש', כלומר: דאיה"נ דלאו 'כל אחד מן השוק' יכול להחליט שבאמת 'רוצה לגרש', אבל ל'בית דין' אכן יש בכוחם להחליט: שבאמת 'אינו רוצה בה' וממילא מותרין לכופו לגרש.

מט. אבל פשוט, דגם 'טצדקי' זה אינו מועיל כלום לשנות ההלכה הברורה, המסורה לנו מפי הראשונים כמלאכים אשר מפיהם אנו חיים, שכתבו להדיא: שעל טענת 'מאיס עלי' מותר להבעל לעכב גט 'לעולם', וכדהבאנו במכתב הא' (אות ה'), והרי זהו 'פסק' ברור: דאפילו אם ראינו שכבר עברו חמש שנים... עשר שנים... חמשה עשר שנים... עשרים שנה... עשרים וחמש שנים.. וכו' וכו', דכל זה אין משנה כלום, כל עוד שהבעל 'אינו רוצה לגרש'. וכי אין זה הוכחה ברורה שאין בכוחנו לבא עם 'סברות כריסיות' שכאלו: ש'באמת הבעל רוצה לגרש', דהלא כבר ראה שחלפו שנים רבות ולא חזרה אצלו ובודאי שכבר נתייאש ממנה, ועל כרחך שהוא 'משקר'. די לנו להצביע על דברי פוסק הדורות הגאון בעל נודב"י (תניינא, סי' צ'), שדן על רשע שברח מאשתו חצי שנה לאחר נישואיהם, ונעלם ממנה י"ב שנים, והוסיף חטא על פשע: שנשא אחרת במרחקים באיסור, וכשבאו על עקיבו ותפסוהו, טען: שהוא מוכן לגרש את אשתו השניה, ולחזור אל הראשונה, והאשה צעקה שהוא נמאס עליה מחמת גודל רשעתו שעיגנה למשך י"ב שנה.

הרי נקל לנו מאוד לצייר לעצמינו, מה ש'קאהאן' דנן וחביריו ה'פעמעניסטן' היו אומרים בכה"ג, אין ספק שהיו חורצים את משפטם: שהבעל 'משקר' באמרו ש'רוצה בשלום', לא רק בתור 'בוחן לבבות' לבד, אלא גם מכח 'ראיה' ברורה: דהרי חזינן שטרם שתפסוהו, לא עלתה על דעתו לגרש את השניה ולחזור אל הראשונה למשך י"ב שנים שלמות, ורק עכשיו לאחר שתפסוהו בקלקולו, התחיל לטעון פתאום ש'רוצה באשתו'... האם אין זה ראיה ברורה [לפי דעתם של המתחכמים דנן]: שבאמת אינו רוצה בה. ברם, עלינו להטות את אזנינו לעשותה כאפרכסת לשמוע 'פסק הנודב"י': דאיה"נ דהאשה אינה חייבת לחזור אצלו [כמו בכל 'מורדת דמאיס עלי' כשיש לה 'אמתלא מבוררת' על מאיסותה בו, כמו התם שהתאכזר עליה לעגנה משך י"ב שנים], אבל ח"ו לכוף את הבעל לגרשה, ואפילו רק 'לחייבו לגרש' אסור, מדוע... משום שטוען ש'רוצה באשתו', רבותי זהו 'תורה מסיני' מפוסק הדורות, שכל רוחות העולם לא יזיוהו ממקומה.

ג. וביאור הטעם, מדוע שאינו משנה כלום מה שלפי הנראה לנו 'אינו רוצה בה' להתיר 'כפייתו', הוא פשוט: משום ד'רצון הבעל' מה שנצרך לכשרות הגט, אינה על [תוצאת] ה'גירושין', אלא על [מעשה] 'נתינת הגט', כלומר דאפילו אם

באמת 'אינו רוצה בה' ולא איכפת לו כלל אם יגרשנה, מ"מ עצם הדבר ש'אינו רוצה ליתן לה גט' פוסל הגט כשכופין אותו על כך [כל עוד שלא 'מרד' בה]. דהרי חז"ל דימו 'גט' ל'מתנה', וכמו דב'מתנה' אם יכופו מישוהו ליתן לחבירו חפץ, הו"ל 'גזילה' גמורה אפילו כשאין לבעליה שום 'צורך' בהחפץ, דכל עוד שאינו רוצה 'ליתנה' לאחר הוי 'גזילה', כמו כן ממש הוא ב'גט' דמה ש'אין לו צורך בה' ואף כשהוא 'מסכים' שתתגרש ממנו, אינו כלום כל עוד שהוא 'ממאן' ליתן לה גט' [ואינו מורד עליה]. וממילא פשוט, דאפילו אם נניח שבאמת 'אינו רוצה בה', [מה שזה גופא, אין כח לשום אדם להחליט בלעדיו וכו'], אבל אף את"ל כן, אכתי אין זה מתיר כלל לכופו 'ליתן גט', כל עוד ש'אינו רוצה ליתנה', וזפור"ב.

נא. ומזה הטעם כתבו כל הפוסקים פה אחד, דהנימוק מש"כ הרשב"ם (ב"ב מ"ח ע"א, ד"ה התם): ד'אינו מפסיד כלום ע"י הגירושין' מאחר ש'היא שונאתו ואינה רוצית בו', לא מהני רק במי שחז"ל 'התירו לכופו' [וכדמייירי התם], דכ"כ: מהרח"ש (מודעא ואונס, דף כ"ב ע"ג), גדולת מרדכי (סי' י"ז, דף קנ"ג ע"ב, אד"ה ואלו), משכנ"י (סי' מ', אות ו'). וסי' מ"א, אות כ"ה, ול"ו), אהל שם (סוס"י י"ד), צמח צדק (סי' רס"ב, אות ט'). [וכן כתבו: רעק"א (דו"ח ב"מ דף צ') ועוד י' מגדולי הפוסקים, דאף כשאשתו זינתה ברצון ו'נאסרה' עליו, מ"מ אם הוא ממאן לגרשה, אף אם לו מחמת רגשי 'נקמה', אסור לכופו ע"ז כל עוד שכבר נפרש ממנה ע"ש, דזהו ג"כ מהי"ט: דהגם ש'אין לו שום צורך בה' דהרי 'נאסרה' עליו, עכ"ז א"א לכופו על מעשה 'מתן הגט' מטעם הנ"ל], ולא נמצא שום פוסק החולק ע"ז [עכ"פ כשלא נאסרה עליו].

וכע"ז יוצא ברור גם מפסק העונג יו"ט (סי' קפ"ח, ד"ה אולם נ"ל): בבעל שהיה 'רוצה לגרש את אשתו', באמרו להדיא: 'שאינו חפץ בה', אלא שעכ"ז מיאן לגרשה מחמת 'שאביו ציוה עליו שלא יגרשנה', וכתב דאם כפווהו לגרש הגט פסול, ומסביר בזה"ל: 'כיון דמ"מ לא רצה לגרש, יהיה מאיזה טעם שיהיה, שוב מקרי 'אונס'... דמי שאינו מחויב לגרש, [וגם] אינו רוצה לגרש, לא שני לן בין אם אינו רוצה לגרש מחמת שחפץ בה באמת, או מחמת שאינו רוצה לעבור על דצון אביו, כיון דמ"מ אינו חפץ בגירושין [כלומר שאינו חפץ 'ליתן לה גט'], והם אנסוהו לגרש, אונס כמאן דלא עביד דמי... עכ"ל. הרי דעצם מיאנו לעשות מעשה 'נתינת הגט' פוסל הגט, אף כש'אינו רוצה בה' [כל עוד שלא 'מרד' עליה]. בקיצור, לדאבונו של 'קאהאן' דנן נתברר, דגם ה'נוסחא' המתוקן בה'אימרא' שרצה לחדש איך לעקור הפסול ד'מעושה' לא עלתה בידו, ואנו משתתפים בצער, שיצטרך לייגעות עצמו מחדש עוד ששה שבועות נוספים איך לחדש 'נוסחא ג'...

הפרכה בא

[קאהאן' 109: 44]: כשהאשה אינו רוצה בבעלה, הרי אסור לדור עמה דהוי 'בני אנוסה'.

נב. תגובתינו: הוא טחן בזה 'קימחא טחינא', דכבר דחינו 'טענה' זו מ'פייגלשטאק' וכו"ל (הפרכה ד'): דזהו הסבת הענין לדבר אחר שאינו מן הענין דנ"ד כלל, דהכי המדובר מבעל 'שחי עם אשתו חיי אישות בעל כרחו', הלא המדובר מנשים 'מורדות' שאינן טובלות לנדתן, ורוב רובן כבר עזבו דירת בעליהן, [או שכבר זרקו אותם החוצה משם ע"י 'מסירה'], וא"כ מה ענין 'אנוסה' לכאן, כבר הבאנו במכתבינו העבר (אות כ"ג) מה שהרא"ש (כלל מ"ג, סי' ח') טוען לעומת הרמב"ם: דכי מי מכריחה לחיות עמו, 'תצורר אלמנות חיות כל ימיה'...

[אגב, ב'פסקי הלכות' (ח"ג מכת"י, אישות פי"ד ה"ח) מהגאון הגדול ר' דוד'ל פרידמאן מקארלין, בעל שו"ת שאילת דוד, מיישב דברי הרמב"ם (שם) שמתיר לכופו על טענת 'מאס עליו', מן הטעם: דא"א להכריחה להבעל למי ששנאויה לה, מקושיית הרא"ש: דהלא 'יכולה להפרד מבעלה', ומסביר דמשו"ה לא היה נוחא ליה להרמב"ם בעצה זו, משום דבימי קדם לא היו הנשים יכולות לפרנס את עצמן, ונמצא דאם לא היו נזקקות לבעליהן לא היו מפרנסין אותן והיו מתים ברעב ע"ש. ונשמע מדבריו שני יסודות: ראשית, דכשאכן יכולה להפרד מבעלה וכבימינו אלה שכולן עושין כן, גם הרמב"ם מודה ד'אסור לכופו לגרש' על טענת 'מאס עליו'. ושנית, דזה מיהא הוי פשיטא להו לכולהו [הרמב"ם, רא"ש, פסקי הלכות]: דעצם הדבר מה ש'מתענגת' ע"י היותה ב'פירוד' מבעלה, אינו יכול לשמש כ'היתר כפיה' כלשהו כלל, וזהו להיפך הגמור ממה שהקלים בימינו צועקים חזור ושוב 'עגונה' 'עגונה'... וזהו לימוד גדול].

הפרכה בב

[קאהאן' 110: 30]: הבתי דין משתדלים להשכין השלום, אלא שזה אינו מצליח תמיד, אבל אם הבעל אומר שלא יתן גט עד שתחזור אצלו, יש להטיל את ההלכה מן הצד, מדוע, כי מעולם לא ראיתי שמהלך זה הצליח.

נג. תגובתינו: זהו 'הודאה' ממנו: שע"פ הלכה' אסור לכופו הבעל לגרש, [וכן דטרם שהאשה תחזיר לו מה שגזלה ממנו בעש"ג אינו צריך לרדן עמה בד"ת על 'תביעת גט', אלא שמפספט: דה'הליכה אחר ההלכה' אינו מצליח... ולעומת זה: כש'מטילים את ההלכה מן הצד' ו'כופין הבעל לגרש' ע"י 'בזיון' ו'לחץ פומבי' – זה אכן 'מצליח'... זאת אומרת ש'פוקר' זה לא יכל להתאפק מלגלות בפומבי את ה'רקבון' המכרסם בתוכו עד לאין מרפא, בטוענו: דרק 'העברת פי ה' מצליח'... ואוי לו לאותה 'הצלחה' שתוצאותיה הוא: 'גט פסול' המשאיר אותה 'אשת איש' ובניה משני 'ממזרים' עד סוף כל הדורות. ועכ"ז נחשב זאת בעיניו כ'הצלחה', מדוע משום שפוקר זה אינו מאמין רק מה שהוא רואה במו עיניו, וכיון שאין ניכר על האשה שהיא עדיין 'אשת איש', ועל בניה שהם 'ממזרים', לכן לא איכפת לו בזה כלל, שומו שמים על זאת.

נד. מלבד זאת, הרי עצם דבריו: שהבתי דין משתדלים לשלום, אלא ש'אינו מצליח תמיד', הוא 'שקר' גמור, כי 'באשמת הבתי דין לעולם אינו מצליח', מדוע משום שהנשים יודעות שאם יתעקשו על גט אז הבי"ד יכרעו להם. אנו רוצים ש'קאהאן' יביא לנו דוגמא אחד היכן שהשכין שלום בין זוג לאחר שנתפרדו זמ"ז. ועכ"פ אנו אין לנו אלא דברי

הפוסקים אשר מפיחם אנו חיים, ה"ה: יכין ובוועז (ח"א, סי' ל'), מהרח"ש (ח"א, סי' ע"ט), חת"ס (ח"ב, סי' ס"ב): דכשהאשה תראה שעבר זמן רב מבלי קבלת גט, אז תסכים בלית ברירה לעשות שלום עם בעלה, וככה ניצולו במשך הדורות אלפי בתי ישראל מחורבן, ורבות ילדי ישראל מטמיון גשמי ורוחני, וכן היה עד לפני עשרים שנה ש95% אחוז מן הפירודים חזרו ונתאחדו. אבל מעת שהוגי דיעות המורעלים הללו השתלטו על כלל ישראל, אף אחוז אחד אינו חוזר, ואח"כ הוא טוען שאינו מצליח... תוך כדי שמעצים את עיניו מעיקר הסיבה לזה, שהוא משום שהוא ושכמותו 'החריבו' את הכל, ע"י עשיית כל טעדיקאות להקשות את לבן על גט, מחמת נגיעת פרנסתם, אוי להם מיום הדין ומיום התוכחה.

הפרכה כג

[פייגלשטאק' 117: 40 מסביר בפיתויו]: הדרך ל'שלום בית' הוא: לוותר הכל להאשה, ולעשות הכל מה שהיא רוצית, כולל גם: 'ליתן לה גט'... ורק ככה יש 'סיכוי לשלום'..

נה. תגובתנו: אין לך 'ליצנות' גדול מזה, להפוך את הקערה על פיה, ולגרום לבעל מפח נפש עם תקוות שוא, כאילו שע"י 'מתן גט' יגיע ל'שלום'... ולמרות הסיפור הנאה שלו שכך התרחש פ"א 'אין סומכין על הנס', וברור שעובר בזה על 'יעצנו רעה'. ואנו אין לנו לילך אלא אחר עצת גדולי ישראל מדורות הקודמים, שייצעו להיפך הגמור מ'פייגלשטאק' דנן וכו"ל (הפרכה כ"ב): דדוקא ע"י עיכוב גט, יש סיכוי שסו"ס תתנחם ממרידתה ותסכים בלית ברירה לשלום. מלבד כ"ז פשוט, דאף אם לו היה האמת בדבריו [מה שז"א וכו"ל], מ"מ הרי הנידון שלנו הוא, כשהבעל אינו רוצה לילך שולל אחר עצותיו ותחבולותיו, מהו ההיתר לרדפו על מתן גט, בו בזמן שזה פוסל הגט לכו"ע וכמבואר לעיל (הפרכה ה'), תיקן.

הפרכה כד

[פייגלשטאק' 121: 20]: אין לאנשים מבחוץ לדון בסכסוך שבין איש לאשתו, מי מהם שצודק, רק שני הצדדים צריכין לבא לבי"ד, ובמקרים נדירים יכול הבי"ד לשמוע דברי האשה, כשהבעל 'מסרב' לבא לבי"ד.

נו. תגובתנו: כבר הוכחנו במכתב הא' (הפרכה ז') דלא יצויר בשו"א היתר לשמוע דברי האשה שלא בפני בעלה, אף כשהבעל הרוצה בשלום 'מסרב לבא לד"ת', כי מעולם לא התירו הפוסקים לבי"ד לחייב את הבעל לגרש, ע"י שמיעת טענות האשה על בעלה שלא בפניו, דהרי 'סרבן' אינו נמצא ברשימת הגברים מי שמותר לכופף לגרש. וממילא פשוט דאסור גמור הוא להתיר 'אשת איש' לעלמא על סמך דברי האשה שלא בפניו, וכבר כתבנו במכתבינו הא' (אות י"ט): דבכה"ג כשהוא 'סרבן' [אמית' ע"פ הלכה], אי אפשר לעשות יותר מלפרסם כתב 'סירוב' על הבעל, מבלי להזכיר ש'התובעת' היא 'אשתו', וכש"כ דאסור להזכיר שתביעתה הוא 'קבלת גט', רק: שהוא 'מסרב לד"ת' ותל"מ.

נז. [אמנם, בגוונא דלהיפך: כש'הבעל רוצה לגרש' אשתו מחמת טענות שיש לו עליה, והיא 'מסרבת' לבא לד"ת, בכה"ג אכן כתבו רוב מנין ובנין של הפוסקים, דיכולים לדונה כ'מורדת' ע"פ 'שמיעת דברי הבעל שלא בפניה', ולהתיר לו לישא אחרת עליה אף בלי שמוע טענותיה. עי' כנה"ג (חו"מ סי' כ"ו סק"יח), אבן השוהם (סי' א'), ושם (סי' ב' – ה') הצטרפות גדולי הדור: בעל 'סמיכת חכמים' ועוד להתיר, וכ"כ: מהר"י הלוי (בנודב"י קמא, סי' ע"ו), נודב"י (תניינא, סי' ק"ב), ספר יהושע (סי' צ"ח) [שמדגיש להדיא דאף ש'נפרץ להיות מסרב לד"ת' אין זה מעכב על התירו לישא אחרת], חתם סופר (ח"א, סי' א'). וח"ב, סי' ס"ז. וח"ו ליקוטים סי' נ"ב).. וכדי שלא לטרוח על הקורא עם צויין המון 'מקורות' נוספים להתיר, די לסכם: דלכה"פ יש קצ"ו פוסקים (בר"ה מקומות) המתירים להבעל לישא אחרת על סמך 'סרבנותה לד"ת', לעומת רק י' אוסרים, ופשוט ואצ"ל דלהלכה קימ"ל כ'רוב מנין ובנין'.

ובפרט, דבהנוגע ל'היתר נישואין' קימ"ל דיש להקל בכל 'ספק' בזה, כמש"כ מהרי"ל (סי' צ"ו), ד"מ (סי' א', סק"ט), טו"ז (סי' קי"ט, סק"יב וי"ד), ב"ש (סי' א', סק"א), נודב"י (יור"ד תניינא, סי' קמ"ו), חת"ס (ח"א, סי' ג', וד'. וח"ב, סי' א').. ולסכם: יש ס"ט פוסקים דס"ל שיש לילך לקולא בכל ספק בחדר"ג דשתי נשים, לעומת מיעוטא דמיעוטא המחמירים בזה. ולאותם שיחשבו זאת כ'עוולה' ח"ו [דיסקרימינצישן] בלע"ז נגד הנשים [ונגד 'וואמענס רייטס'], כבר כתבנו במכתב הא' (אותיות: א', וב'): שאין דברינו נפנים אליהם, כי אין לנו עסק עם 'אפיקורסים' מי שלבם חלוק על הקב"ה ותורתו, וידוע שה'בחירה' הוא 'חפשית', והבא לטמאות פותחין לו רח"ל, וד"ב].

הפרכה כה

[פייגלשטאק' 122: 00]: כשבי"ד מוציאין 'סירוב' על הבעל, אז אנו יודעים בודאי שאדם זה עשה שלא כהלכה, ואסור לנו לסובלו [טאלערעיט'], הוא צריך לעשות תשובה ולבא לבי"ד, כדי שבי"ד יוכלו לשמוע טענותיו, ובודאי ישמעו לטענותיו ככובד ראש, כי אין להם 'נגיעה' לשום צד, ואם יראו שאשה הלכה בעש"ג שלא כדין, הם יפסקו נגדה..

נח. תגובתנו: כל דבריו הם 'שקר' גמור, ואין להם שום אחיזה כלשהו כלל בה'מציאות' המר שלנגד עינינו, וליכא אף קורטוב של אמת בהצהרה זו, כאילו שבי"ד 'מתחשבים בכובד ראש עם טענות הבעל', וכאילו שהם יפסקו נגדה כשגזלה ממנו בעש"ג שלא כדין. אנו תובעים ממנו שיביא לנו נידון אחד, היכן שהבי"ד פסקו להאשה [כ'דין' וכ'יושר]: שטרם שמחזרת ה'גזילה' לבעלה, יכול לעכב ממנה גט [ולישא אחרת], אנו ממתנים ב'סבלנות' שיביא לנו 'פסק' כזה.

נט. גם מש"א: דאם יצא 'סירוב' על הבעל, 'אנו יודעים בודאי שהבעל עשה שלא כהלכה', הוא ג"כ 'שקר' גמור, אנו קובעים באחריות מלא מה שידוע לנו בבירור מ'מעשים בכל יום' ממש: ד95% מה'סירובים' נגד הגברים הם 'שלא כדין'. כי יש להם 'אגענדע' להרבות הגיטין כדי להגדיל ה'ביזנעס' ולהאדירה, וזהו הסיבה על ריבוי הגיטין בעשרים שנים

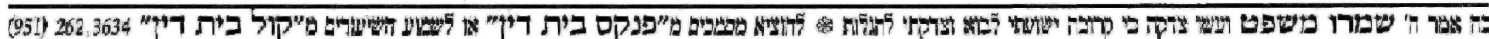
ס. דוגמא א': כשהאשה ממאנת לבא לבי"ד שבבחירת הבעל או שמתעקשת על 'בוררות', דהדין ברור שה'נתבע' גובר בבחירת הבי"ד, כשאניס יכולין להשתוות על בי"ד אחד, וע"פ דעת רוב מנין ובנין א"א לכוף את ה'נתבע' אף על 'בוררות' כשירה, אבל על ה'בוררות' הפסולה [כפי שנהוג כהיום שאכמ"ל], כו"ע מודים דא"א לכופה על שום אחד מבעלי הדין לא על ה'תובע' ולא על ה'נתבע' [ודלא כדברי 'פייגלשטאק'], וכדיארנו בקונ' משפטים כהלכתן (סי' ט"ו, ט"ז) [מוצג ב'פנקס בי"ד' (רישום 5003)]. ואם כך הוא אף ב'דיני ממונות' הקל, כש"כ וק"ו ב"ב של ק"ו ב'דיני אישות' החמור, ועכ"ז הוי מעשים בכל יום שהבתי דין מוציאים 'סירובים' על הבעל משום שממאן בבי"ד שלה או ב'בוררות'.

ועכ"ז עדים אנחנו על כמה עובדות, שהבתי דין מוציאים 'סירובים שלא כדין' על הגברים, רק משום 'חטאם' שהרהיבו לעמוד על זכויותיהם ההלכתים מה שמגיע להם אליבא דכו"ע, עם הטענה המגוחך: שהבי"ד אינם רוצים לדון ע"פ שט"ב זה, ואינם מסבירים: ד'איך' נעשה הבעל 'סרבן' - משום שהבי"ד בגדו בתפקידם והם מסרבים לדון ע"פ דין תורה, מה שמגיע להבעלי דין ע"פ כל הדיעות, כמובן דהוי 'הוצאת שם רע' גמור, שאבדו עי"ז חלקם לעוה"ב, וז"פ.

ומעתה, איך מרהיב 'פייגלשטאק' דנן לומר ב'שקר': דכל שיצא 'סירוב' על הבעל, אז אנו 'יודעים' בכירור: שהבעל עשה שלא כדין, בו בזמן שברוב רובם של המקרים האמת הוא להיפך הגמור: דכשיש 'סירוב' על הבעל אנו 'יודעים' ש'הבי"ד עשו עמו שלא כדין', וקפחוהו מכל זכויותיו המגיעים לו ע"פ הלכה לכו"ע, ושכל גט שיינתן כתוצאה מלחץ זה הוא 'בחזקת פסול'. זהו האמת המר: שכל בעל שרוצה באשתו, אין לו שום סיכוי כלל בבי"ד, אדרבה אם ילך לדון אצלם, מבלי להבטיח שזכויותיו להלכה הם מוגנים [ע"י שט"ב ל'דין גמור' וכן"ל (אות ס"ב)], מובטח לו במאה אחוז: שיוציאו עליו 'הרחקה דר"ת' שלא כדין וכן"ל (הפרכה ה'), או 'פסק לגרש' כנ"ל (אות ל"ז), מה שתוצאותיה 'גט פסול', ה"י.

סד. המתבונן בדבריהם של נוכלים הללו, 'יתווכח לדעת דבאמת אין כאן בינינו 'מחלוקת בהלכה' כלל, הם 'יודעים היטב שהאמת אתנו, דהרי כל דברינו מבוססין על 'מקורות' דברי רבותינו הפוסקים, והחלטתינו מותאמין ע"פ 'כללי הוראה והכרעה', המסורה לנו מרבותינו בכל הדורות איך להחליט את האסור ואת המותר. ברם ה'מחלוקת' בינינו הוא 'מלחמת האמת עם השקר' ו'מלחמת היהדות הצרופה בכל הדורות נגד מהרסי הדת', [הבועטים אף בפסקי רבותיהם הק' בעל 'שו"ת אדה"ד' ר'צמח צדק' וכן"ל (אותיות: ט', י"ג, י"ד, ט"ו, נ"א)]. וכדבר האמור במכתב הא' (אותיות: א', ונ"א): דשורש השרשים מה שהביאם לזה הוא, שבתוך תוכיותם הם בועטים בגזירת התוה"ק: ד'כשרות הגט תלוי ברצון הבעל' [ולא ברצון האשה' או ברצון הבי"ד], ולכן אינם מונעים עצמם מלהשתמש בטצדקאות עקומים ומסולפים לבלבל מוחות השומעים בשטותים והבלים בולטים שאין להם שחר כלל, מה שנער קטן יכול להבחין מיד בהפרכתם, ה"י.

אברהם שבידאל יהודה געשטעמווער
ראב"ר דבר"צ סניף "שמר" משפ"ט

קטעים מלשון הגה"ק בעל 'חפץ חיים' בספרו 'שם עולם' (ח"ב, פרק ב')
בגודל החיוב לצאת למלחמה נגד 'רבנים' הבוגדים בתורה
ושב'סוף הגלות' יהיה 'מלחמה נוראה' בין ה'קדושה' וה'טומאה'

וזה לשון קדשו: וביותר יש חיוב על תופשי התורה להתחזק בעת הזאת בעבודת ה', כי הנה ידוע דמלכותא דרקינא כעין מלכותא דארעא, ובמלכותא דארעא ידוע שעבדים נאמנים חביבים אצל המלך שעל ידם מתקיימת מלכותו, ואם ימצא ח"ו שאחד חזר מנאמנותו ומרד בו, ירע לב המלך על זה, ובפרט בשעה שיש לו איזו מלחמה עם שונאיו ואחד מרד בו והלך ונתדבק עם שונאיו, מאד יחרה אפו עליו. וביותר אם האיש המורד היה מתחילה איזה שר על אנשים, שר חמשים או שר מאה, וכל שכן אם הוא שר האלף, כי אז מאד תגבר חמת המלך עליו, כי עליו יביטו כל העבדים שתחת רשותו וגם הם ילכו ויתדבקו לשונאיו, או על כל פנים יהיה מזולזל כבוד המלך בעיניהם בראותם כי השר שלהם מרד בו:

כן הדברים ממש בעניננו, יש כמה סוגי נפשות, כי ידוע מה שאמרו חז"ל על הפסוק איש אחד מאלף מצאתי, אלף נכנסין למקרא עשרה מהם יוצאין למשנה ומהם עשרה לגמרא ומהם אחד להוראה, נמצא מי שהוא בעל משנה הוא במדרגת הנפש של שרי עשרות, ומי שהוא בעל גמרא הוא במדרגת שרי מאות, ומי שהוא בעל הוראה הוא במדרגת שר האלף:

והנה ידוע שבסוף הגלות כאשר הוא בעת, יש בין הקדושה והטומאה מלחמה נוראה מאוד, והטומאה יורה חצים נוראים, יש שהחץ פוגע בידו, ויש ברגלו, ויש שהחץ משחית תואר פניו למאד, ועוד יש שהחץ פוגע בפיו, ויש שהחץ פוגע בראשו ובבלבו, ולא נשארים מן המלחמה שלמים בכל איבריהם כי אם פליטים, הם השרידים אשר ה' קורא, והם הגבורים האמיתיים, והם הם הבעלי תורה אשר עליהם עומדת ממלכת ה' בעולם הזה, הם הם שרי העשרות והמאות והאלפים שלו, כל אחד לפי מדרגתו וכנ"ל, הם המעמידים את מלכותו ומזרזים לשאר העבדים שיעבדו עבודתם באמונה.

ועתה נוכל להבין היטב, אם בעת כזאת שיש מפירי התורה הרבה מאד בעו"ה, אם ח"ו ימצא גם מגבורי המלחמה הנ"ל שהם יעזבו את כלי מלחמתם ויתהפכו לצד השני, ובפרט אם הוא שר המאה והאלף, כמה יגדל חרון אף ה' עליו ח"ו עבור זה, הרבה והרבה יותר משאר אנשים פשוטים שהפרו דתו. ולהיפך, אם בעת כזאת יתחזק בנפשו לכבוד אדונו, ויזרז עוד אנשים שגם הם יעבדו עבודתו באמונה, ויתבוננו בנפשם הלא המלך הזה בודאי ינצח לבסוף במלחמה... ואת מי יקרב אז להיות ממקבלי פני השכינה אם לא האנשים שסבלו דאגות ויסורים עבור כבודו בעת המלחמה החזקה, וכמו דכתיב מי גר אתך עליך יפול, ואמרו חז"ל מי גר אתך בעניותך עליך יפול בעשירותך, בודאי עבור זה ימצא חן גדול בעיני ה' ויהיה לעתיד מאהובי ה' ויאר פניו כאור השמש, כמו דכתיב ואוהביו כצאת השמש בגבורתו. וכעין זה מצאנו בקרא שאמר הכתוב והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרתי בתעות בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני להקריב לי חלב ודם נאם ה' אלקים.

וכן הוא בודאי לכל איש אשר יתחזק בעתים הללו לשמור את משמרת ה' בודאי יהיה מ'מקורבי ה' לעתיד לבא, [ובאמת החוב מוטל על כל תופשי התורה לדעת את ערכם, כי הם מעמידי הדת, וכמו בלויים מצינו שנקראו בתורה בשם שומרי משמרת הקודש, שעליהם היה מוטל לשמור את כבוד משכן ה' אשר שם היה עומד ארון הברית שלא יטמאוהו זרים ולא יתבזה ח"ו. כך בדורנו, דת ה' עומדת על התלמידי חכמים שבדור והם הנקראים שומרי משמרת הקודש שעליהם מוטל לשמור את ארון ברית ה', היא תורתנו הקדושה, שלא יפרצוה זרים. ואם ממלא את עבודתו, באמונה, שעל ידו מתרבה כבוד תורת ה' בעולם, הוא בודאי חשוב אצל השם יתברך כמו מלפנים נושאי ארון ברית ה', ויותר מהם, שהם נשאו ארון הברית על שכמם בעת שהיה נגלה כבוד ה' לעיני הכל והכירו כולם את כבוד תורתו והיו הלויים מתכבדים על ידה, אבל אלה נושאים אותה בשארית כחם ומחבבים אותה ומוסרים נפשם עליה לקיימה בעת הגלות כשאין הכל מכירים ערכה וכבודה, ולפעמים סובלים עוד עלבון עבודה, ועל כן בודאי יהיה שכרו כפול מן השמים...]

וכל דברינו אלה נכללו במה שאמר הכתוב עת לעשות לה' הפרו תורתך, רוצה לומר דבעת שהפרו תורתך עת לעשות לה'... אימתי עת לעשות לה', בשעה שנמצאו מפירי הדת בלי שום טעם, רק שאינו רוצה לשמוע דבר ה', ואם כן הוא בזיון גדול לה', ועל כן מצוה רבה להתחזק אז לכבוד ה' ולכבוד עבודתו באמונה ויהיה כדאי לה' הבריאה בשביל אלו, עכ"ל"ק.